VI. évfolyam, 18. szám

1950 április 28

Ludas Matyi

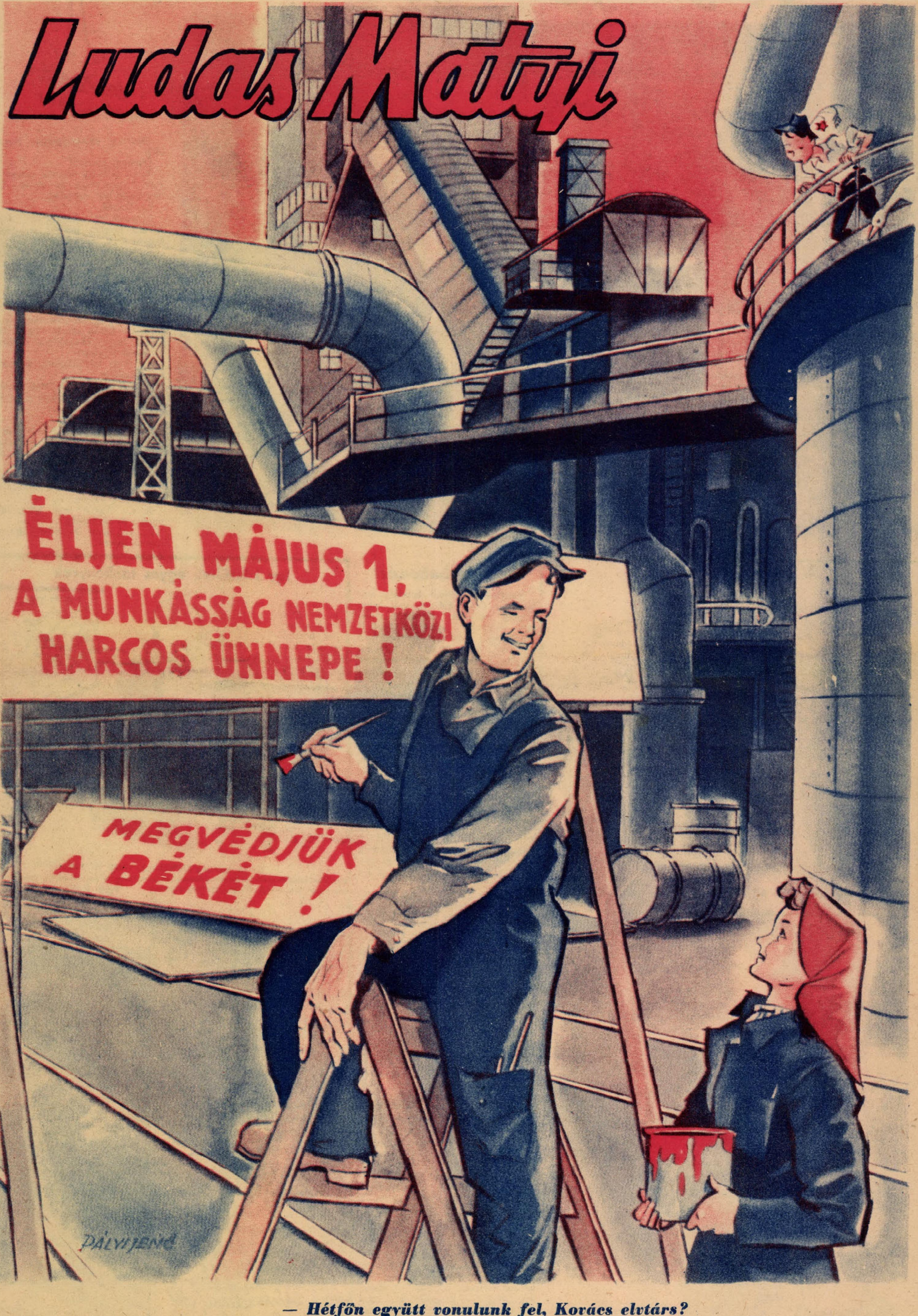
ÉLJEN MÁJUS 1,
A MUNKÁSSÁG NEMZETKÖZI
HARCOS ÜNNEPE !
MEGVÉDJÜK
A BÉKÉT !
PÁLYI JENŐ

— Hétfőn együtt vonulunk fel, Kovács elvtárs?
— Igen. Együtt mind a nyolcszázmillióan.

70 fillér

Szegény Dánia!

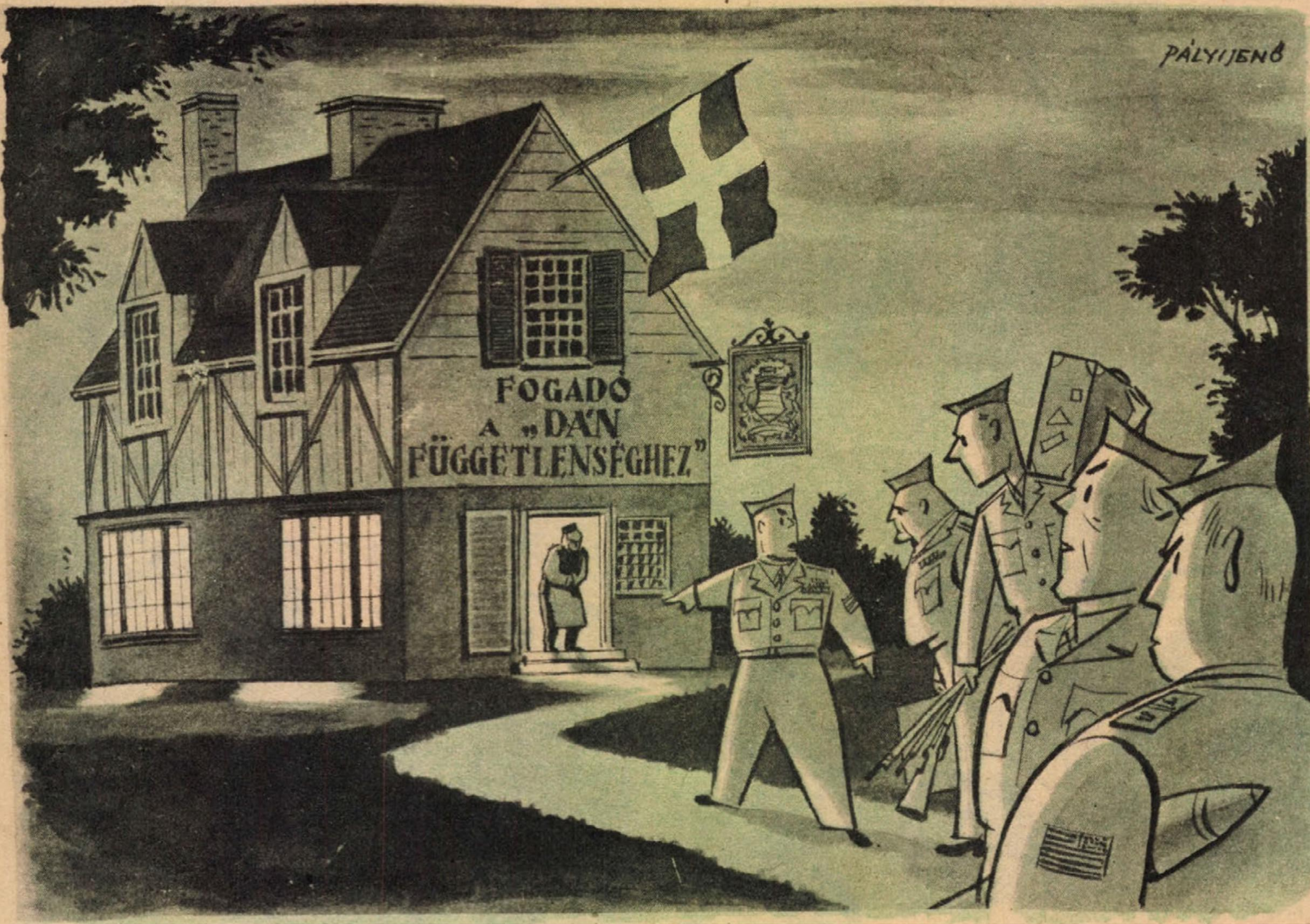

— Well, boys, itt megszállunk!

A választó reklamál

Amerikai választópolgár (kopogtat).

Truman: Szabad!

A. v.: Dehogy vagyok szabad kérem, hiszen maga az elnök. Egy magánügyben szeretnék...

T.: Tessék.

A. v.: A választáskor azt tetszett nekünk ígérni, hogy meg tetszik szüntetni a munkanélküliséget.

T.: Na és nem szüntettem meg?

A. v.: Nem hát. Fokozni tetszett.

T.: Érdekes, ezt én is észrevettem.

A. v.: Én most se dolgozom kérem ..

T.: Na és? Egyetlen barátom se dolgozik, még se panaszkodnak.

A. v.: Aztán azt is meg tetszett ígérni, hogy békepolitikát méltóztatik majd folytatni...

T.: Nem folytathatom, amikor el sem kezdtem.

A. v.: És azt is meg tetszett ígérni, hogy nem tetszik üldözni a baloldaliakat kérem.

T.: Na és?

A. v.: Na és én ezt már nem bírom tovább kérem! Munkanélküliség, válság, baloldaliak üldözése, háborús úszítás...

T.: Legyen még egy kicsit türelemmel barátom! Csak a legközelebbi választásig várjon!

A. v.: Akkor lesz békepolitika, munka és szabadság?

T.: Azt nem! De akkor újra meg fogom ígérni...

A legifjabbak

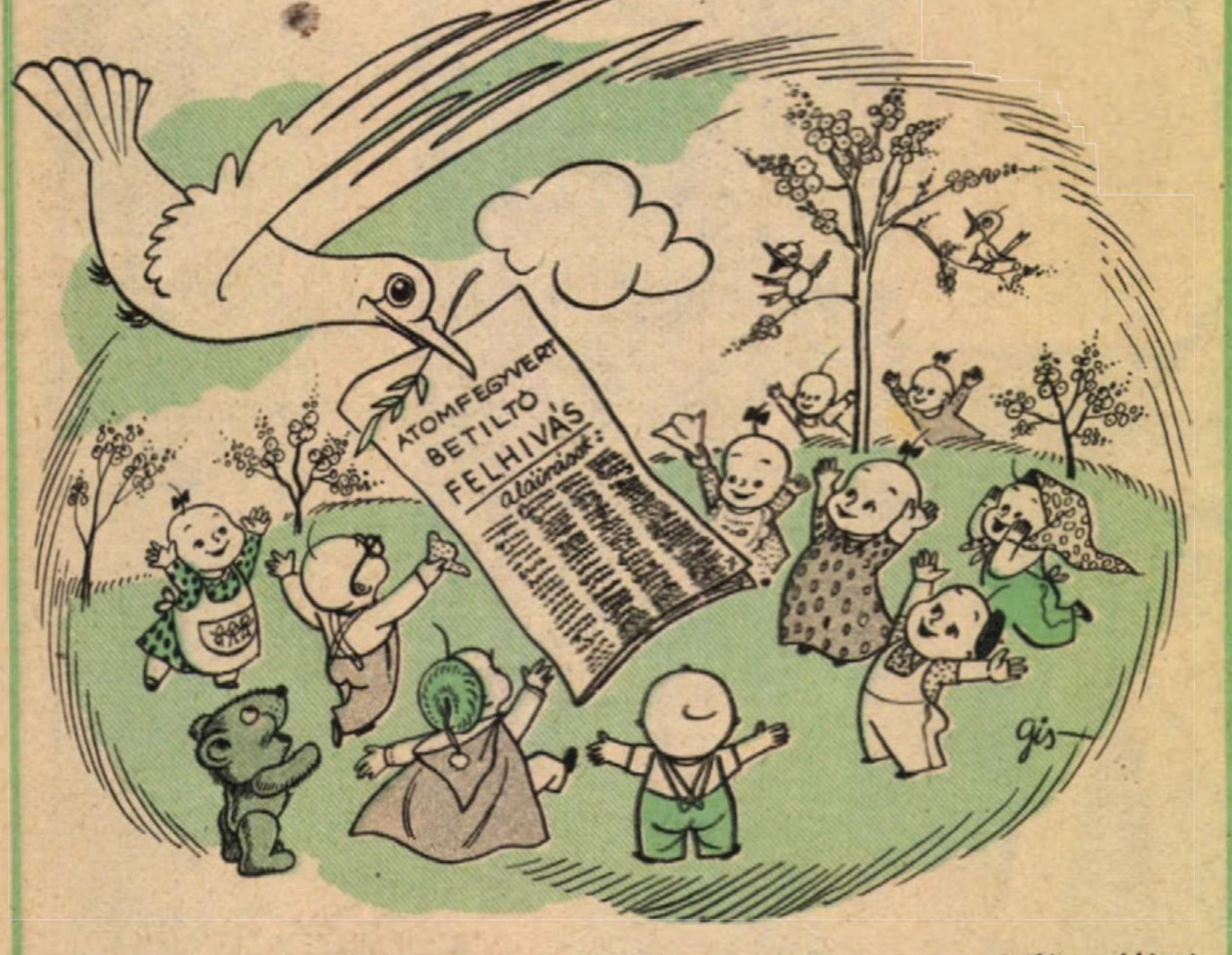

sajnálják, hogy még nem tudnak írni, mert ők is szeretnék aláírni a békeívet.

Tapasztalatcsere náluk

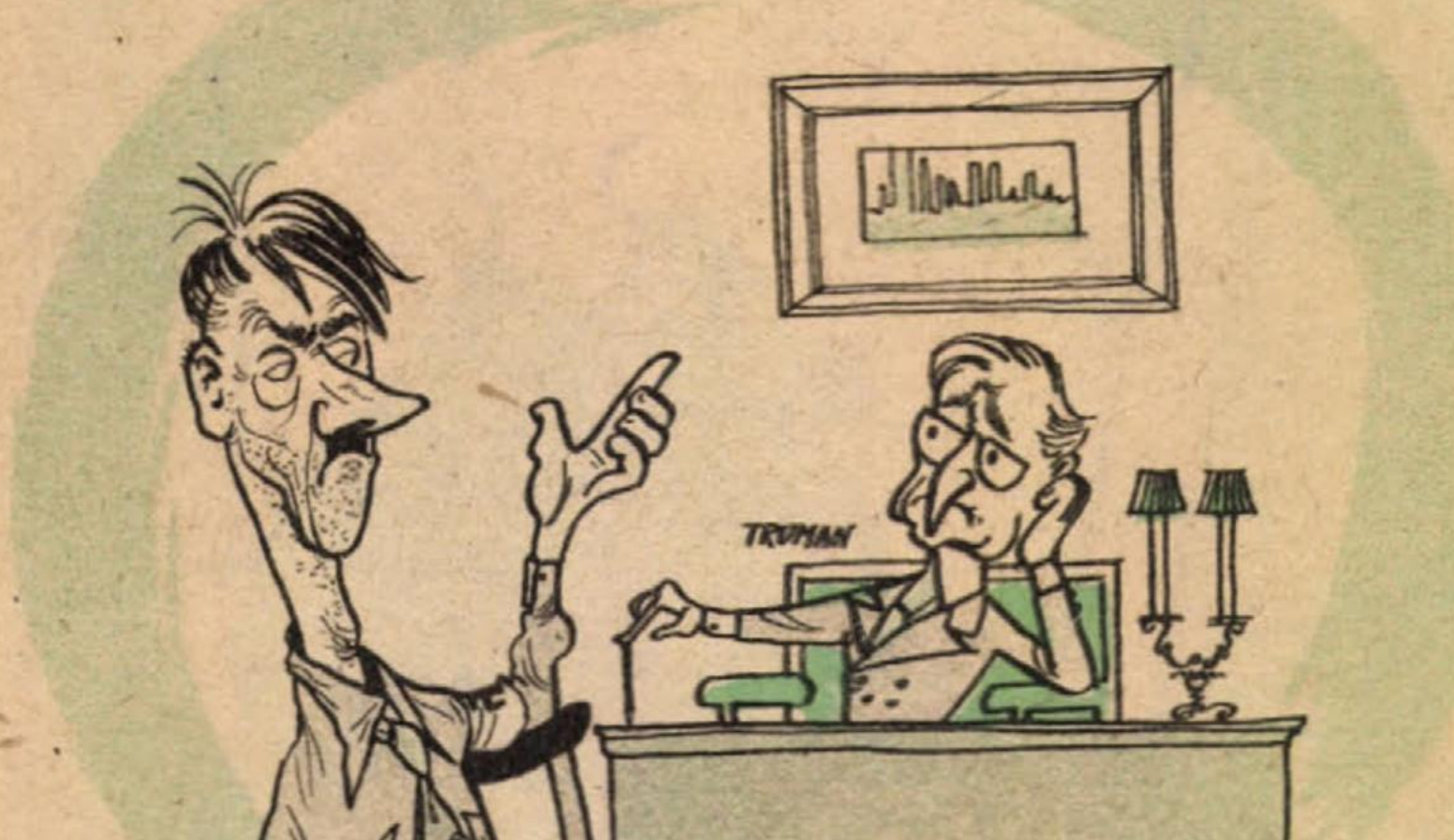

Hitler: Én már megpróbáltam a támadóháborút és meglehetősen rossz tapasztalataim vannak...

Ne légy babonás!

Venyigei rendkívül babonás ember volt. Olyan babonás volt, hogy minden pénteken elvesztett volna egy nagyobb összeget, ha lett volna neki; a tizenharmadikára eső pénteken meg éppen a villamos gázolta volna el, ha nem találkozik előzőleg egy-egy kéményseprővel; ha a tenyere viszketett, akkor pénzt kapott, hacsak nem viszketett közben az orra is, ami bosszúságot jelent. Ha a balfüle csengett, jó hírt hallott, ha a jobbfüle csengett, rossz hírt hallott, ha egyik füle se csengett, akkor legalább egy fekete macska szaladt át előtte az úton, ami szerencsétlenséget jelentett, a macska szerint is. (A macskák nem babonásak, csak Venyigei beléjük szokott rúgni.) Ha csuklott, emlegették, ha a balszeme viszketett, öröme lett, ha a jobbszeme viszketett, bánata, ha keresztülléptek rajta, nem nőtt, ha visszafordult, nem volt szerencséje és ha négylevelű lóherét talált, szerencséje volt.

Legsajátságosabb esetét ő maga mesélte el nekem:

— Szép tavaszi nap volt, igazán nem gondoltam semmi különösre. Mentem az utcán, csengett a jobbfülem, ami azt jelenti, hogy rossz hírt hallok, de ugyanakkor a balfülem is csengett, ami viszont azt jelenti, hogy jó hírt hallok, akkor megpillantottam az első kéményseprőt. Egy hirdetőoszlopnál állt és cigarettázott. Micsoda szerencse! Még rám is nézett. Megfogtam a gombomat, hogy el ne szalasszam a szerencsémet és felszálltam a villamosra. Ha hiszi, ha nem: a perronon megint egy kéményseprő állt mellettem. Átszálltam a földalattira: puff neki, megint egy kéményseprő került mellém. Fantasztikus szerencse! Átszállok a hatosra: már nem is csodálkoztam, mindjárt mellém áll egy kéményseprő. Ötven lépést kell gyalogolnom a megállótól a hivatalomig, szinte tébolyító: az ötven lépés alatt háromszor láttam kéményseprőt. Beszállok a liftbe, mit gondol, ki áll mellettem? Egy kéményseprő.

— Képzelem, milyen óriási szerencse érhette aznap! Nyolc kéményseprő!

— Igen! Ez a nyolc kéményseprő egyetlenegy kéményseprő volt, aki meglesett, utánamjött és amikor kiléptem a liftből, a néptelen folyosón megpofozott, mert összetévesztett Szedlacsekkel, aki elhódította a menyasszonyát. Nagyobb pofont már kaptam életemben, de hasznosabbat nem: kigyógyultam a babonából.

Gergely Miklós

Igy készültek egyes tankönyvek

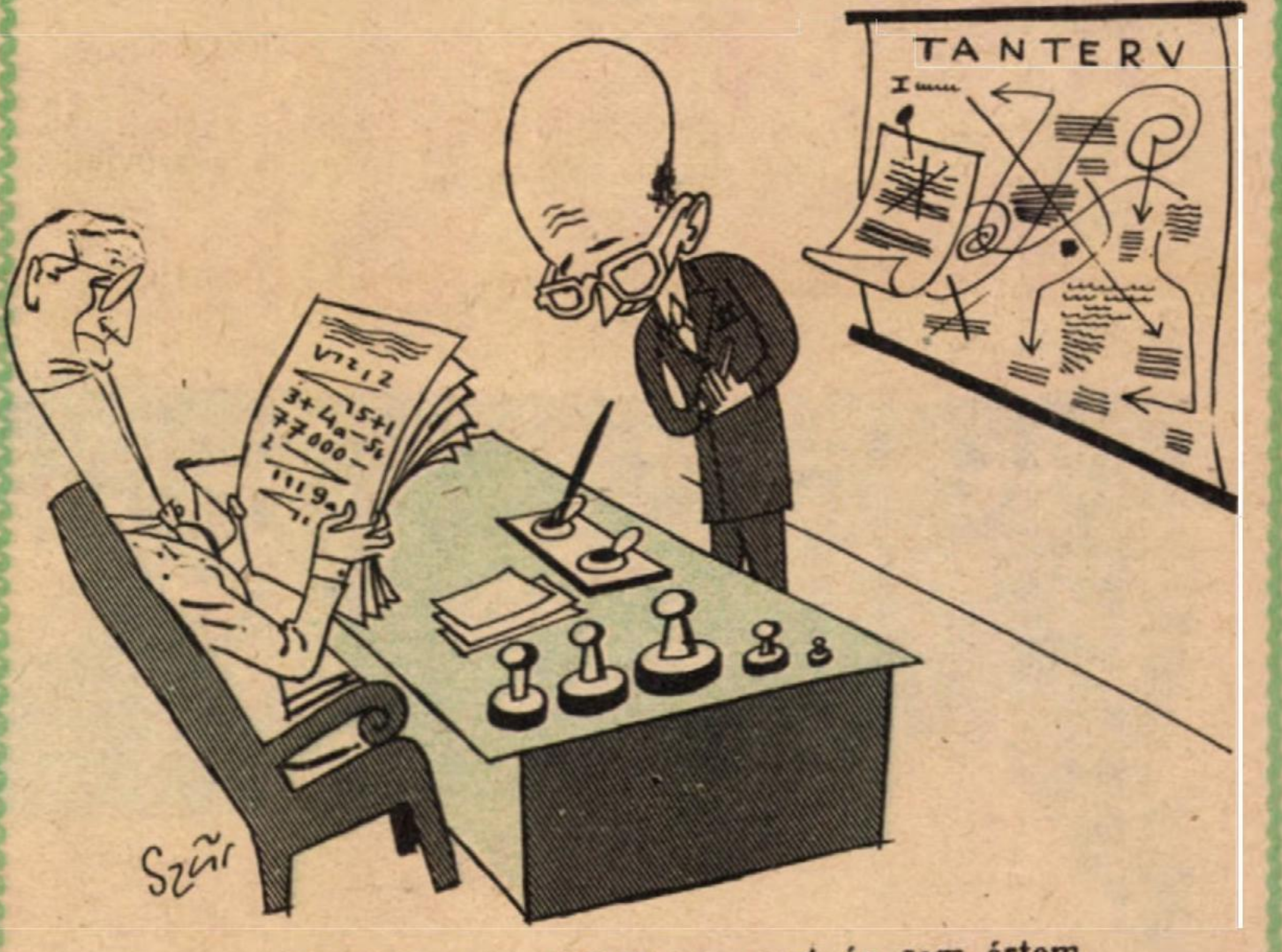

— Ez jó lesz az elsősöknek, mert én sem értem.

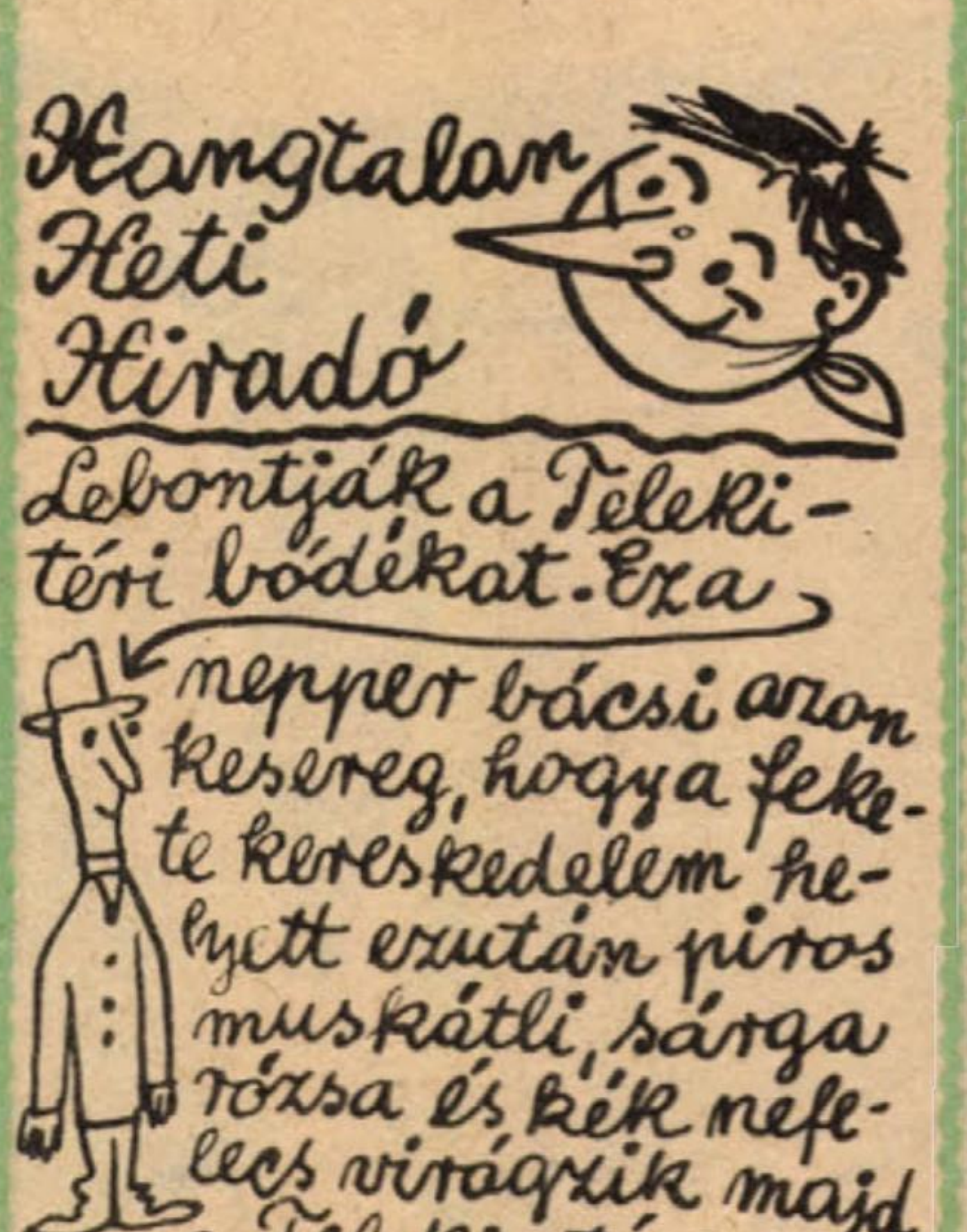

Hangtalan Heti Hiradó

Lebontják a Teleki-téri bódékat. Ez a nepper bácsi azon kesereg, hogy a fekete kereskedelem helyett ezután piros muskátli, sárga rózsa és kék nefelejcs virágzik majd a Teleki-téren.

A Népbüffékben félárú bécsiszelet lesz kapható. Ez a gyanakvótermészetű bácsi kijelentette, hogy megeszi ő azt a bécsiszeletet, ha az olyan olcsó lesz.-

Így képzeljük el

(Ujsághír: Amerikában a holdat atombombákkal darabokra akarják robbantani.)

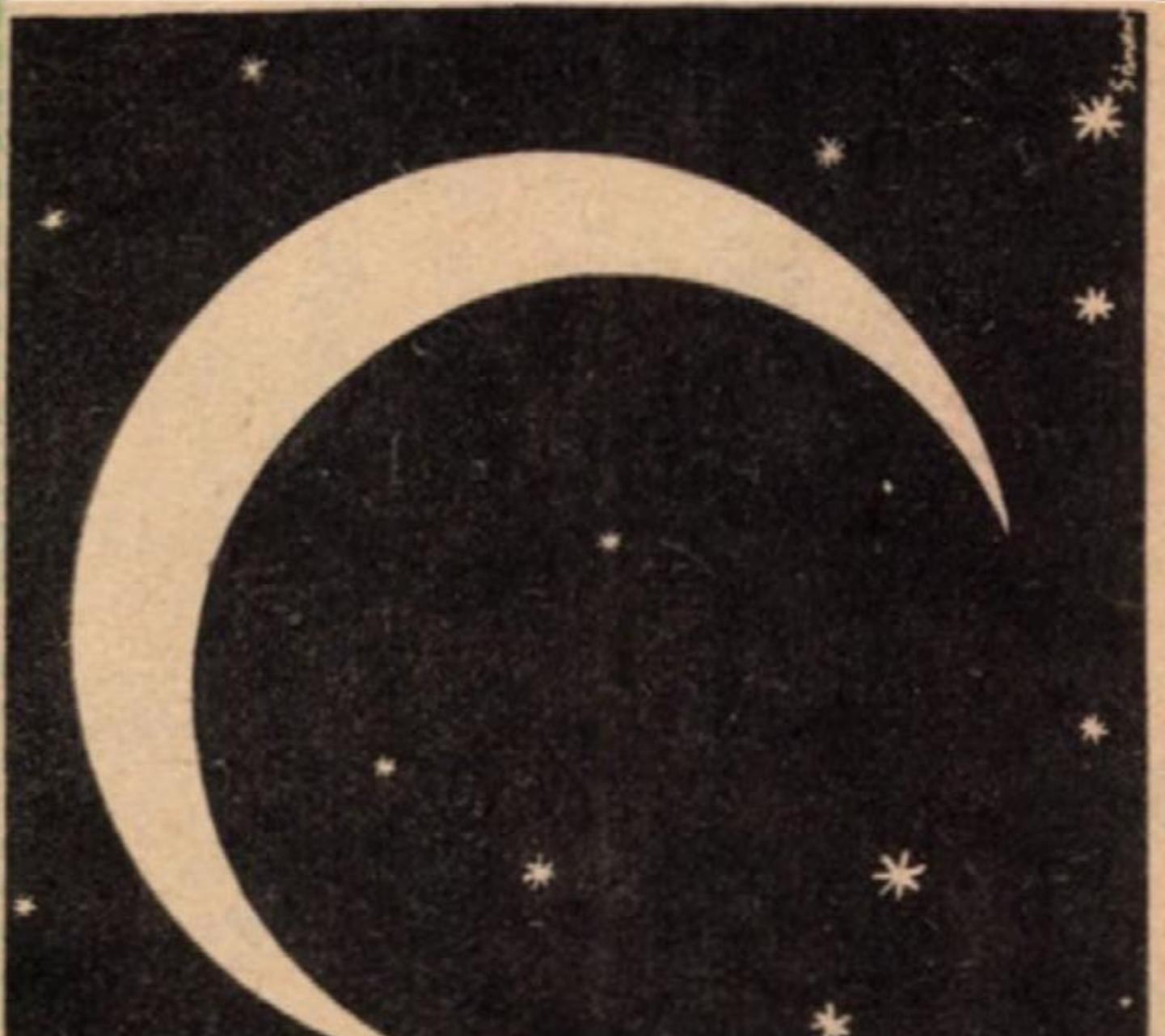

— De mire jó a holdat felrobbantani?

— Mert úgylátszik a Földet nem sikerül...

Proska levele Leninhez*

Leirunk itt egy levelet amelyet harminc esztendővel ezelőtt egy Proska nevű kisfiú akit teljes néven Dutkin Prokofijnak hívtak, egy Szoboljevszka nevű faluból írt Moszkvába a Népbiztosi Tanács elnökének, Vladimir Iljics Leninnek

LENIN BÁCSINAK PROSKÁTÓL

Neked irom ezt a levelet, bácsikám, én, Proska, Dutkin Párfén fia.

Te ott élsz a városban, én meg itt a faluban küszködök apámmal együtt. A mi falunk nagy és messze van a várostól. Apámnak sérve van, anyám mindig fekszik és nyög, kenyerünk pedig egy morzsányi sincsen. Fonnyadt öregember az apám és egész életében görnyedten járt. Most már nem is járkál, hanem folyton fekszik. Néha megkérdeztem: „Atyus, mért jársz te ilyen görnyedten?” Ő meg azt felelte: „Az inség nyomja a vállam, fiam.”

Tudom bácsika, te elrendelted, hogy nekünk földet adjanak, — adtak is nekünk, az igaz, de semmi hasznunk belőle. A lovunk még jóval a vetés ideje előtt megdöglött. Sovány, girhes gebe volt — de most meg semilyen sincsen, se ló, se tehén. Hogy mit fogunk csinálni, azt magunk sem tudjuk.

Nehéz a sorom bácsika... nagyon nehéz. Még csak tizenkétéves vagyok, de már nekem kell gazdálkodnom. A családunk nagy, sok a száj és mindegyik kenyeret kér. Nem is tudom, hogy mit csináljak. A bátyáim a fronton vannak. Csak benned reménykedek. Azért is irok neked. Te talán megérted. Tudom én jól hogy te milyen jó vagy.

Még azt is meg akarom neked irni: nálunk a szovjetben gyakran látom a képedet. Te kopasz vagy, kis szakállad van és az egyik szemed összehunyoritod.

Tudod mit, Lenin bácsi, ha elengednek, vagy ha el tudsz kérezkedni, tavaszra találj rá egy kis időt és utazz ide hozzánk a faluba. Télen ne gyere: a mi falunk messze van a várostól, ha szánkón jössz, hát biztosan megfázol, vagy lefagy a kezed meg a füled. Igaz, hogy szamovárunk nincs, de majd szerzünk egyet. A kunyhónknak kéménye sincsen, szabad tűzhely füstölög a közepén, de majd vigyázunk, hogy össze ne kormozd magad. Ha eljössz, én majd sok-sok mindent elmondok neked.

Bácsikám, én téged — csak te erről ne beszélj senkinek — gyakran látlak álmomban. Mit jelent ez? Te talán hiszel az álmokban, de én nem hiszek. Tegnap anyám megszidott engem: aszongya, imádkozzam hozzád, akkor lehet hogy küldesz egy font sót. Bocsáss meg neki bácsikám. Tanulatlan asszony nem ért az ilyesmihez, még irni-olvasni se tanult sohase...

Hej, baj van elég. De már késöre jár. Hát tudod mit: gyere el hozzánk. Engem könnyen megtalálsz. Én olyan nagyfülű kisgyerek vagyok. Ha meg nem akadna időd, hát irjál. Levelezni fogunk egymással. Irjál csak minél többet, én mindent el tudok olvasni. Hát tudod mit mondok még, bácsikám, — de ezt csak neked mondom — nekem folyvást az jár a fejemben: nagyra növök, belépek a Pártba és harcolni fogok az inség ellen. Gyere el hozzánk, várlak. Ezt a levelet irta és fogalmazta

PROSKA.

*

És... csuda történt! Olyan csuda, hogy Proskának elállt tőle a szívverése. Forgott vele a világ, amikor apját meg őt a szovjetba hívták.

— Levél Lenintől.

A szovjetben egy bőrkabátos ember várta őket. Rájuk mosolygott és felolvasta a levelet.

O. SZ. SZ. SZ.
A NÉPBIZTOSI TANÁCS
ELNÖKE
MOSZKVA, KREML,
1920. XII. 26.

A PENZAI KORMÁNYZÓSÁG
CSEMBRAI JÁRÁSI SZOVJET
VÉGREHAJTÓ BIZOTTSÁGA

Kérem a lehető legkomolyabban figyelmet forditani Szoboljevka községben élő Dutkin Párfén szegényparaszt helyzetére. A társadalmi biztosítási alapból utaljanak ki számára ruhát és lovat, mint vöröskatona családtagjának. A földbizottság utaljon ki számára tüzifát, a járási termékbizottság pedig gabonát.

Fiát, Prokofijt, küldjék el a városi elemiiskolába az állam költségén.

Ugyancsak kisérjék figyelemmel a helyi hatóságok működését és azt, hogy hogyan bánnak a szegényparasztokkal.

A jelen rendelkezés végrehajtásáról nekem jelentést tenni.

V. ULJANOV (LENIN)
a Népbiztosi Tanács elnöke

*** Lenin születésének nyolcvanéves évfordulójára emlékezik meg ezekben a napokban forró szeretettel az egész haladó világ. Ez alkalomból közöljük a fenti írást P. Zamojszkij elbeszélése nyomán.**

A HELYZET NYUGATON

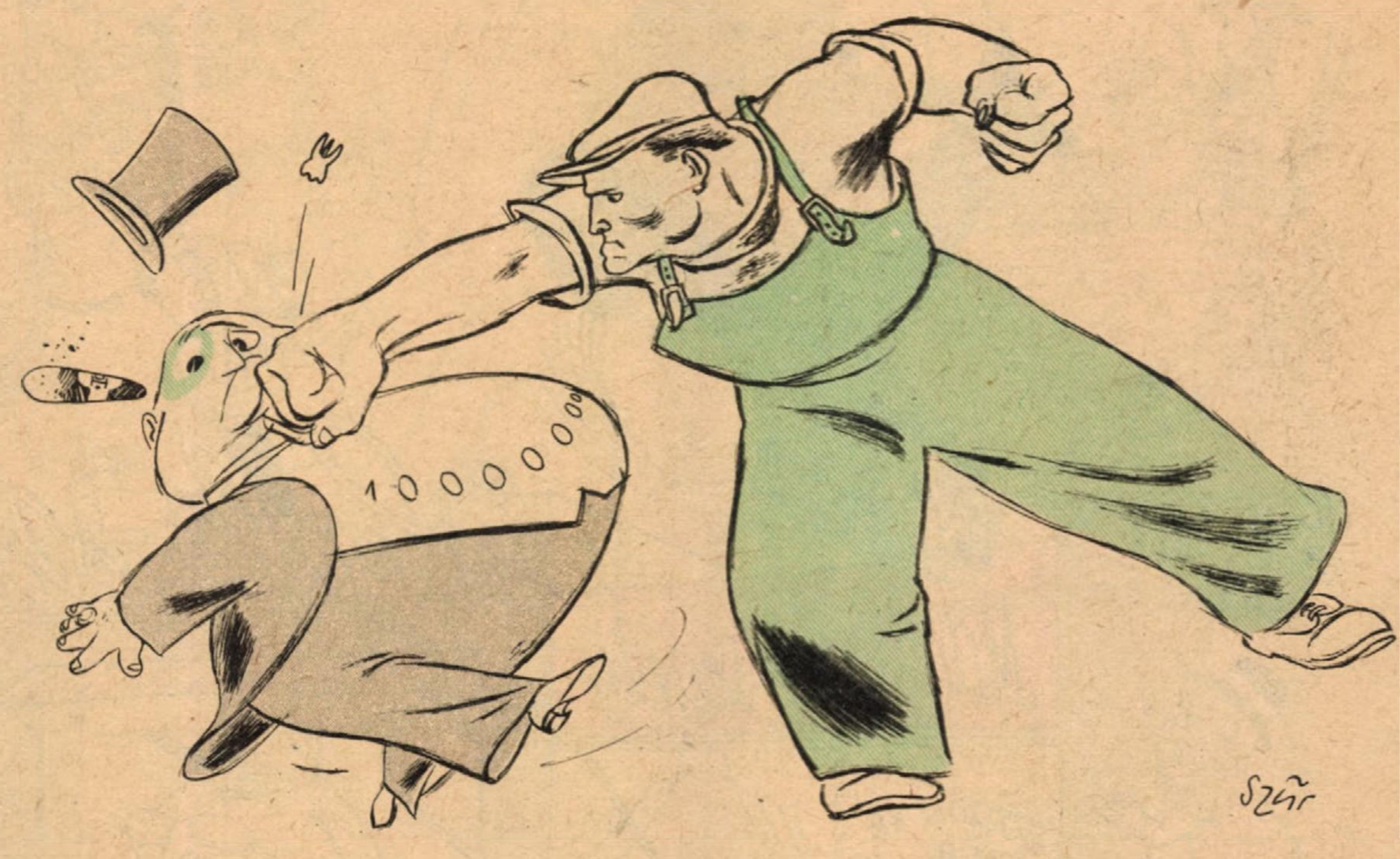

Tőkés: . . és ezt még fel is fegyverezni?

Szerény kérés

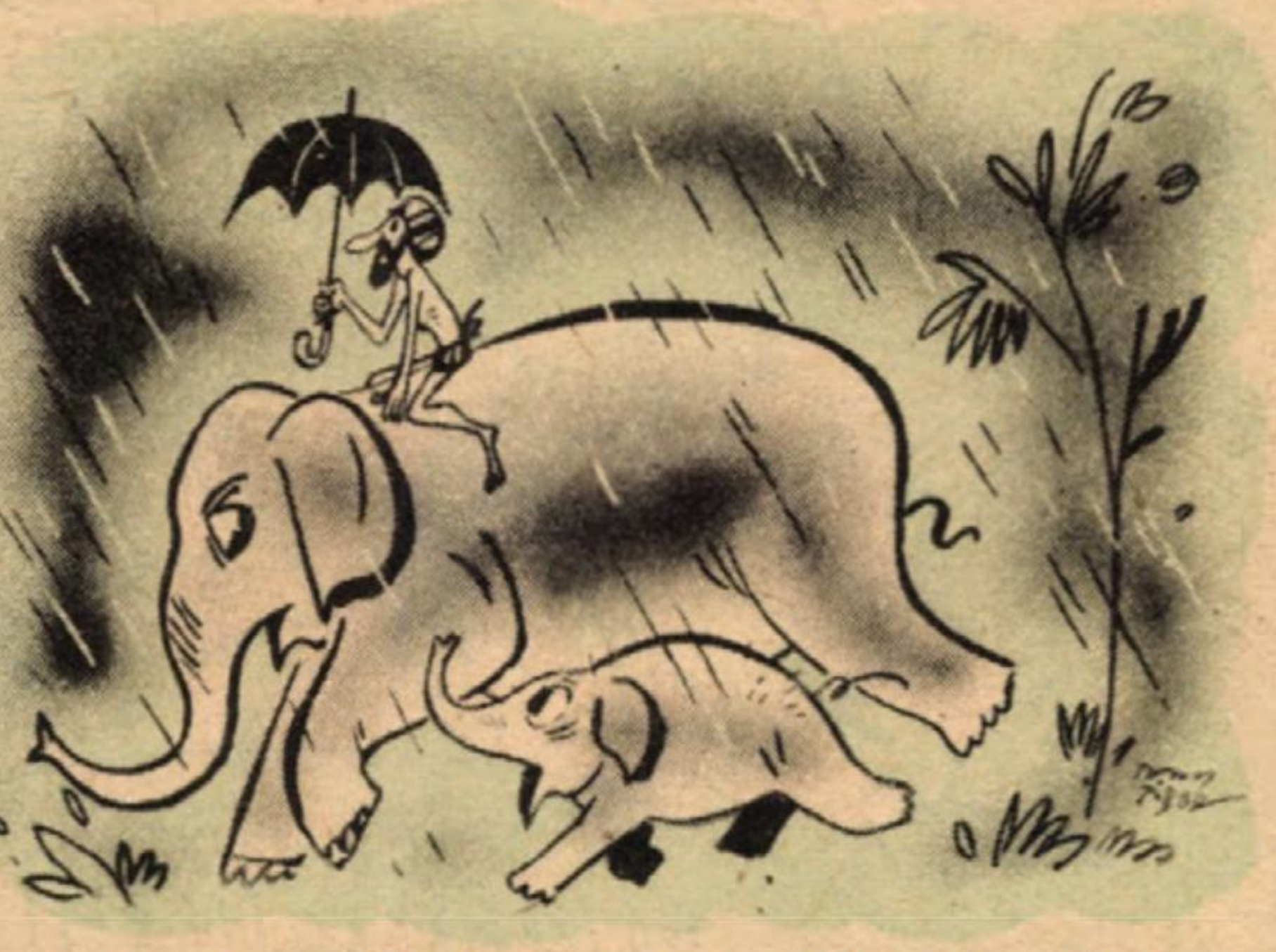

A kiselefánt: Anyu, vegyél nekem is egy ilyen esernyős embert!

Aminek nem szabadna lennie

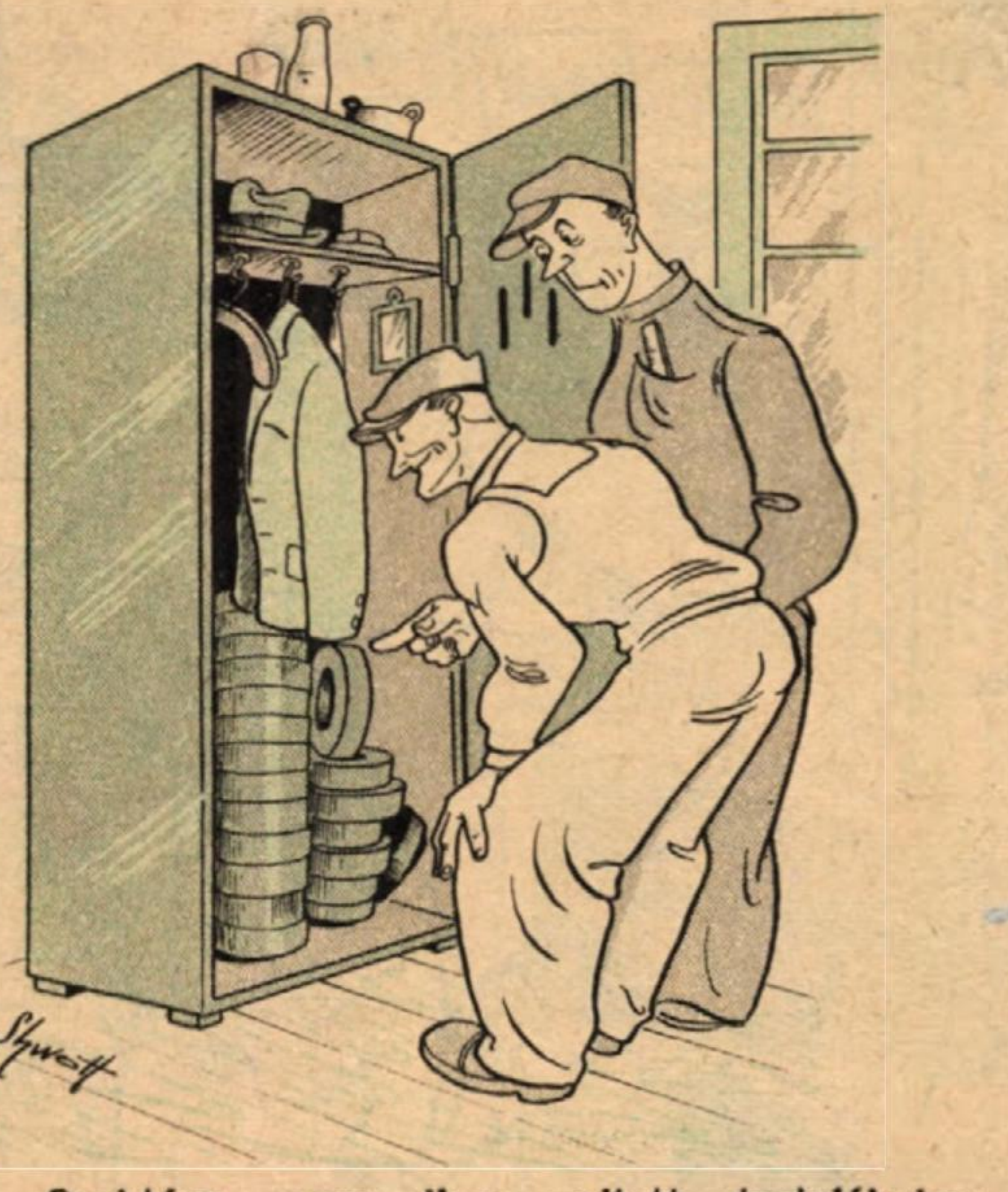

— Szaktárs, nem ilyen rejtett tartalékokra van szükségünk!

Akik kampánynak nézték a munkaversenyt

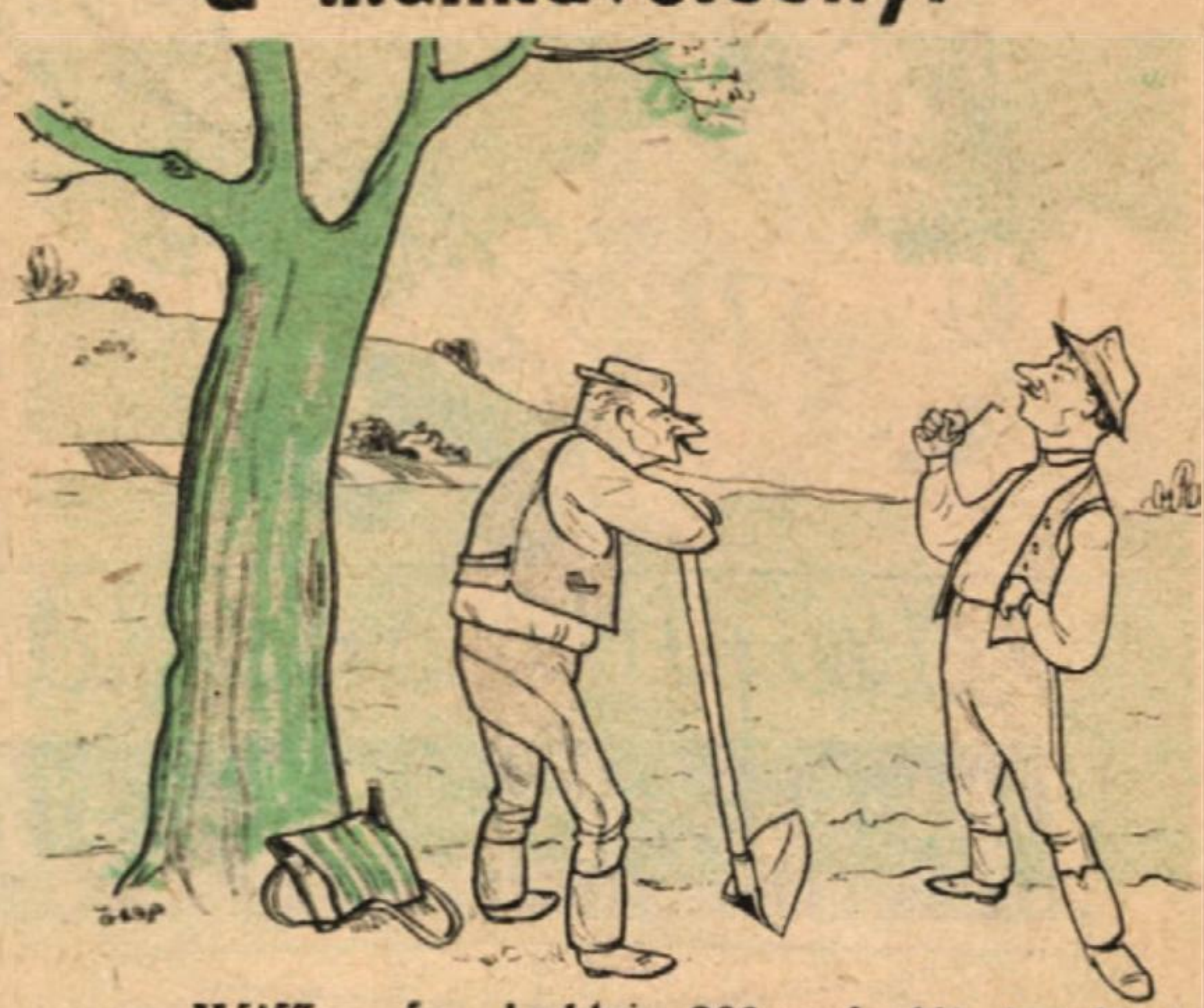

— Hétfőn és kedden 260 százalékot teljesítettünk!

— Hát azt hogy csináltátok?

— Úgy, hogy hétfőn kétszáz százalékot csináltunk, a hatvanat már gyerekjáték volt kedden megcsinálni.

A Néphadsereg elfoglalta Hainan sziget fővárosát

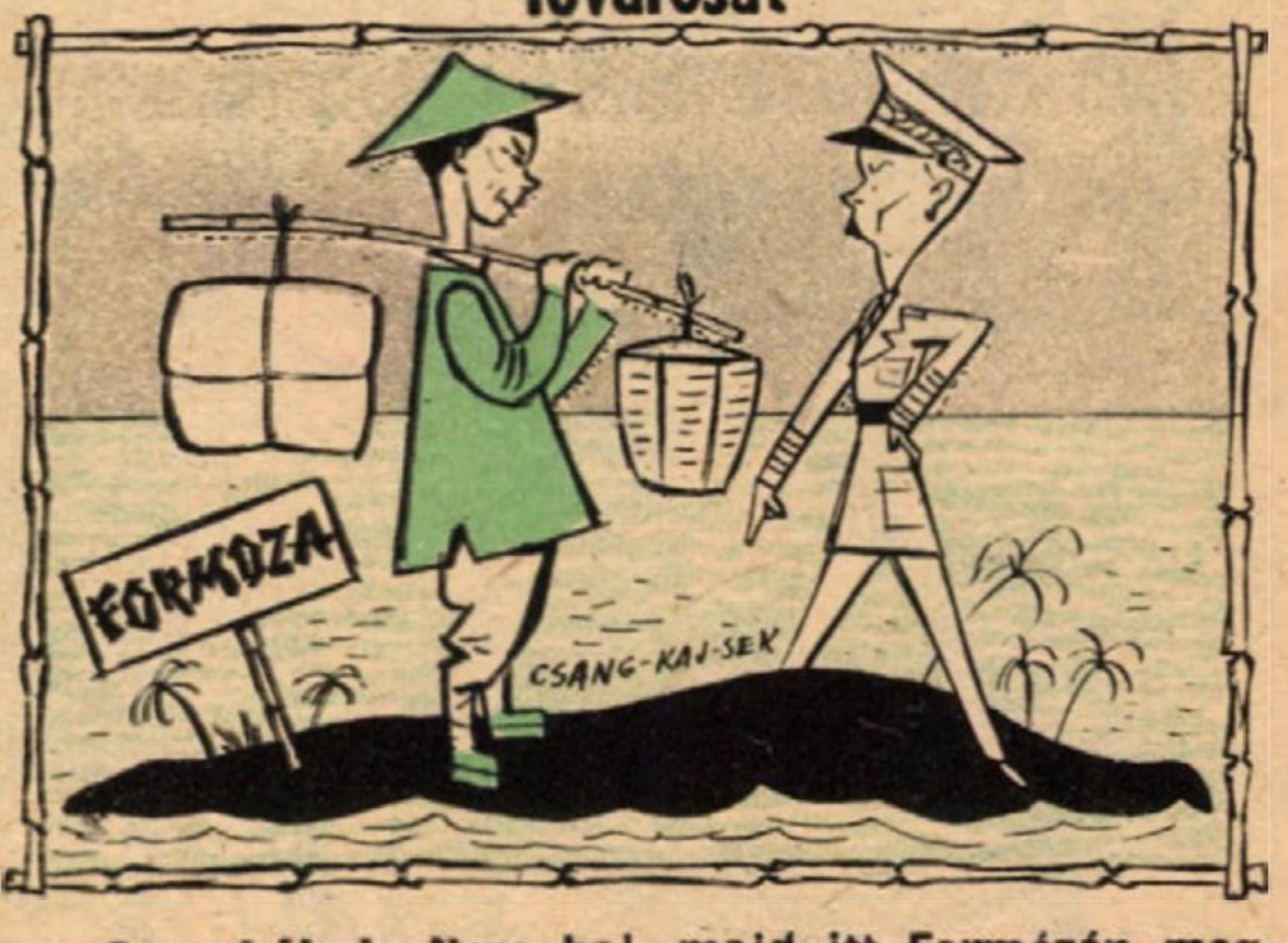

Csangkájsek: Nem baj, majd itt Formózán megvetem a lábam.

Egy formózai: Nem csodálom. Ha én annyit szaladtam volna, mint maga, én is mélységesen megvetném a lábam.

Áhitatos családi vacsora Angliában

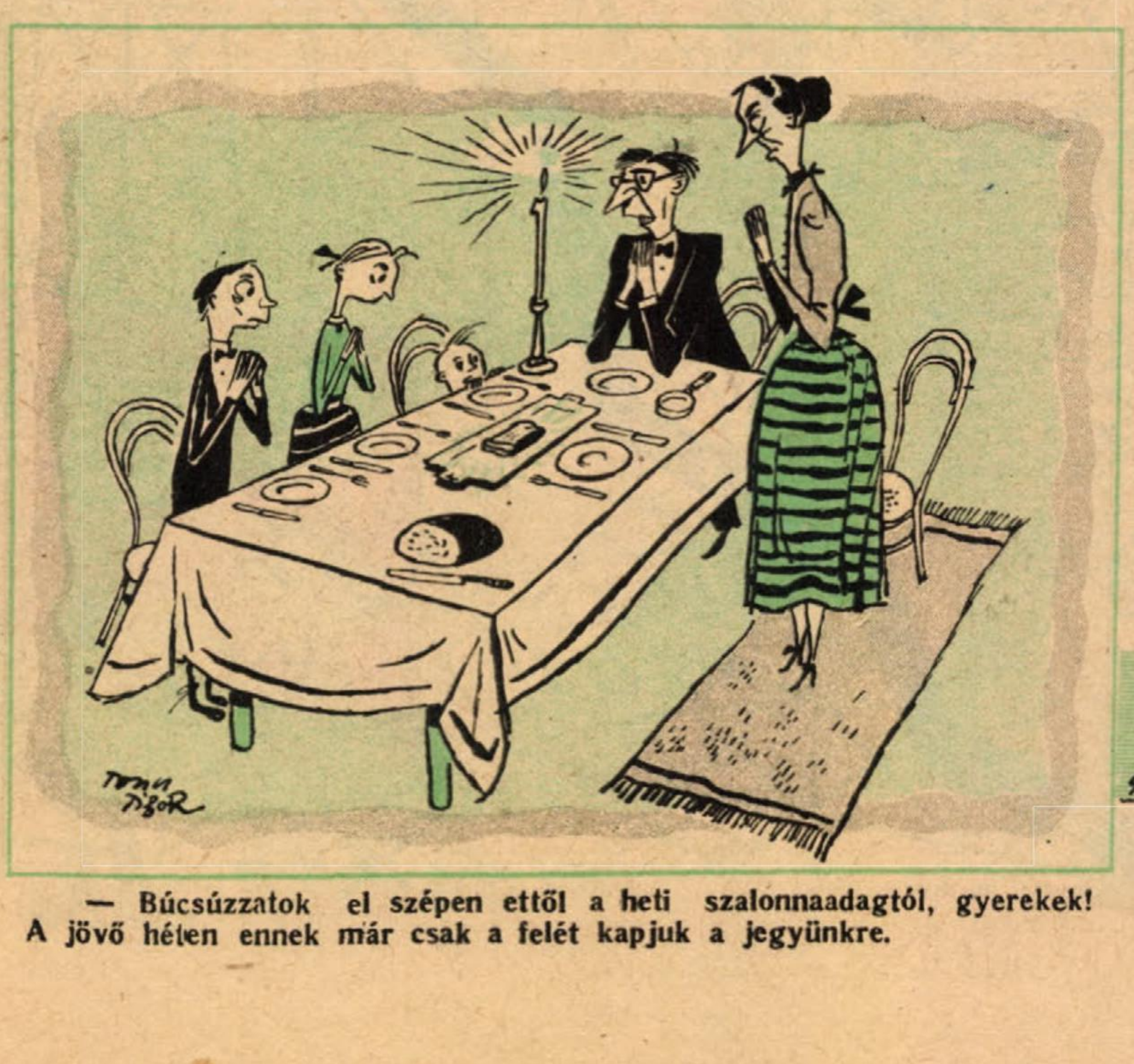

— Búcsúzzatok el szépen ettől a heti szalonnaadagtól, gyerekek! A jövő héten ennek már csak a felét kapjuk a jegyünkre.

RENDEZIK A MARX-TERET, elviszik a Banán-tornyot

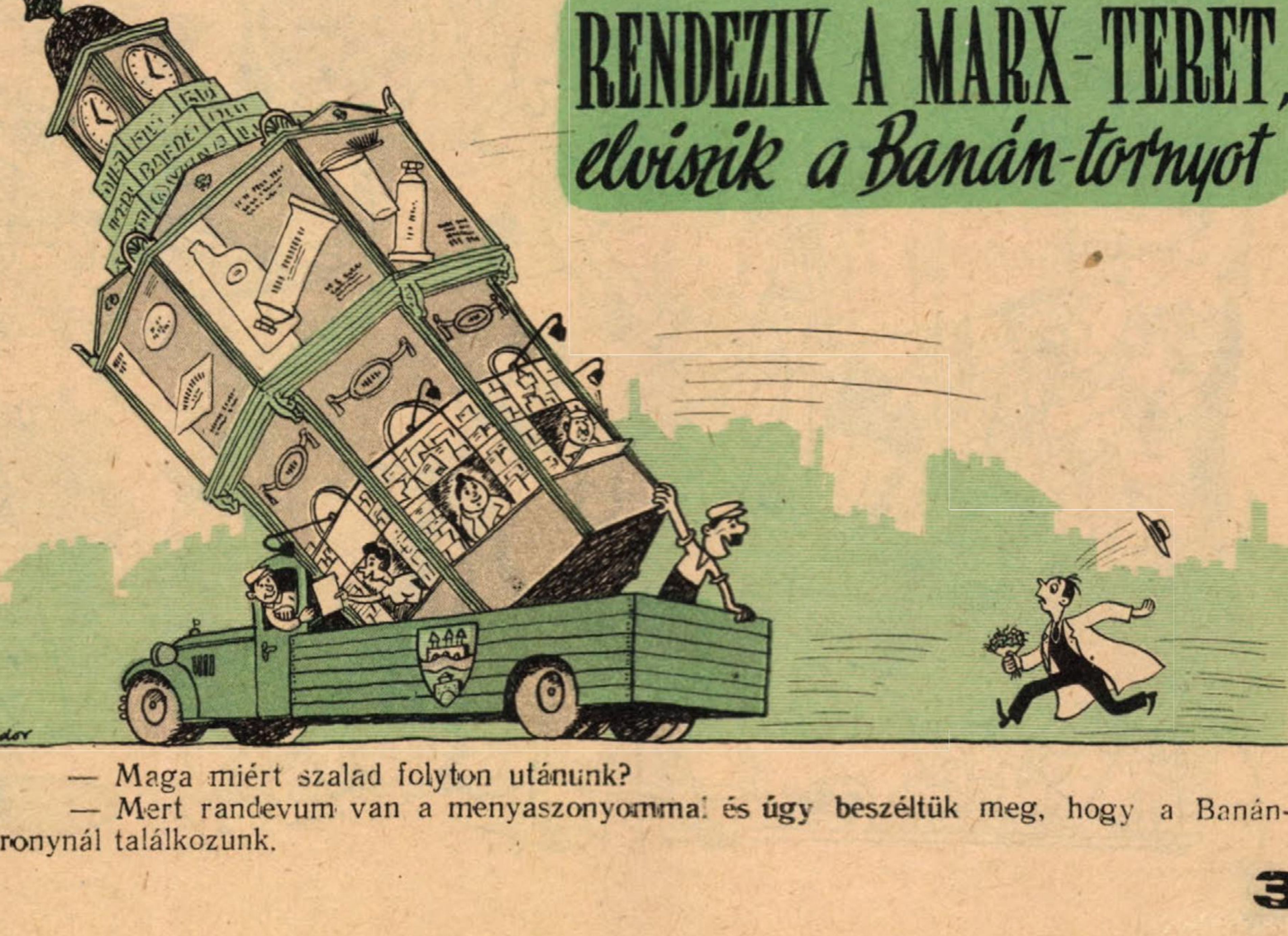

— Maga miért szalad folyton utánunk?

— Mert randevum van a menyaszonyommal és úgy beszéltük meg, hogy a Banántoronynál találkozunk.

A newyorki vurstliban

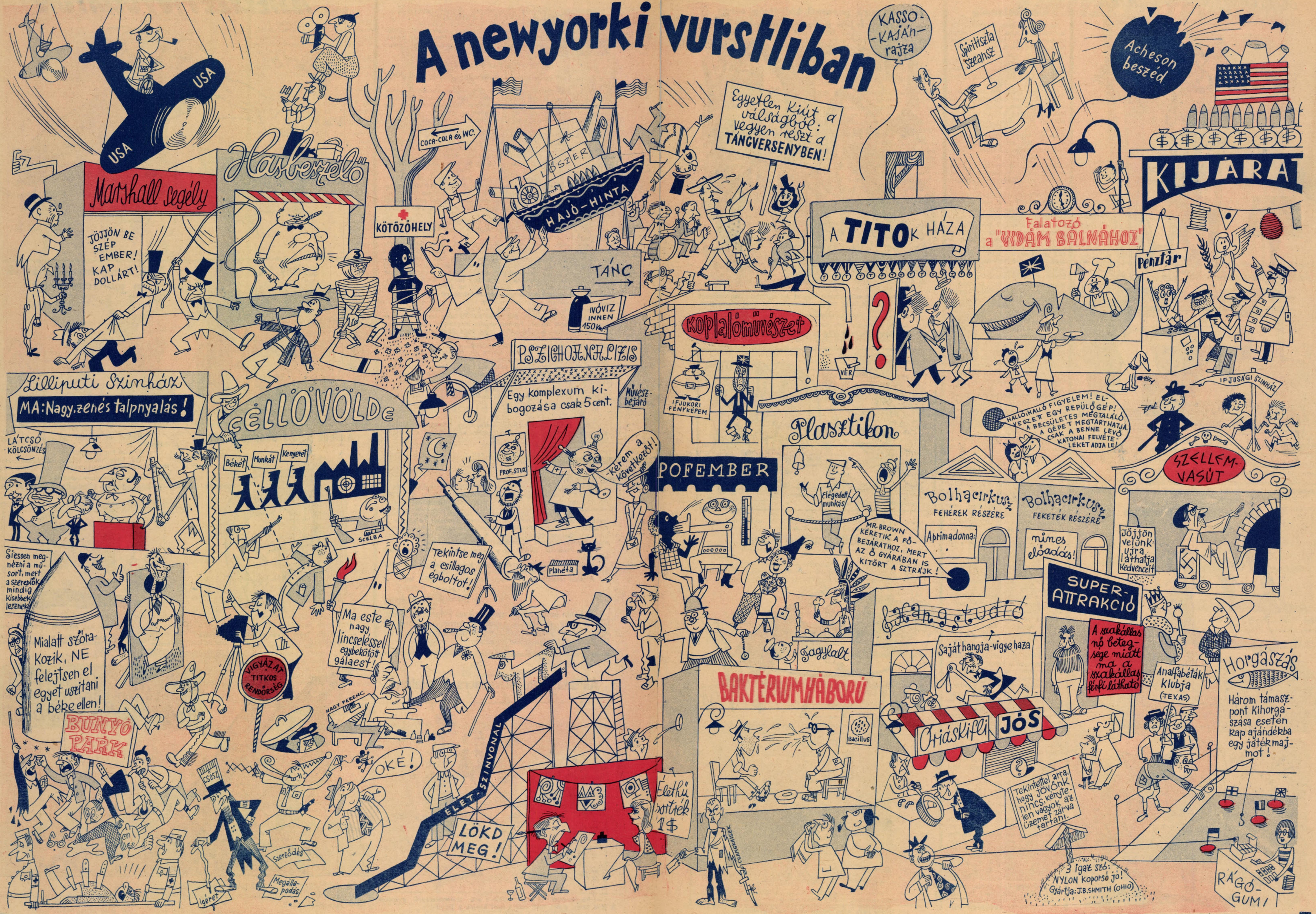
KASSO-KAJÁN-rajza
USA
USA
Marshall segély
JÖJJÖN BE SZÉP EMBER! KAP DOLLÁRT!
Hasbeszélő
Churchill
KÖTÖZŐHELY
COCA-COLA és WC.
LŐSZER
HAJÓ-HINTA
TÁNC
IVÓVIZ INNEN 150 Km.
Egyetlen kiút a válságból: vegyen részt a TÁNCVERSENYBEN!
Spiritiszta szeansz
Acheson beszéd
KIJÁRAT
A TITOk HÁZA
VÉR
Koplalóművészet
IFJUKORI FÉNYKÉPEM
Falatozó a "VIDÁM BÁLNÁHOZ"
Pénztár
IFJUSÁGI SZINHÁZ
HALLÓ! HALLÓ FIGYELEM! ELVESZETT EGY REPÜLŐGÉP! A BECSÜLETES MEGTALÁLÓ A GÉPET MEGTARTHATJA, CSAK A BENNE LEVŐ KATONAI FELVÉTELEKET ADJA LE!
Lilliputi Szinház
MA: Nagy, zenés talpnyalás!
LÁTCSŐ KÖLCSÖNZÉS
CÉLLÖVÖLDE
Békét
Munkát
Kenyeret
SCELBA
PSZICHOANALIZIS
Egy komplexum kibogozása csak 5 cent.
Művészbejáró
PROF. STUX
Kérem a következőt!
POFEMBER
Plasztikon
Elégedett munkás
MR. BROWN KÉRETIK A FŐBEJÁRATHOZ, MERT AZ Ő GYÁRÁBAN IS KITÖRT A SZTRÁJK!
Bolhacirkusz FEHÉREK RÉSZÉRE
Aprimadonna: .
Bolhacirkusz FEKETÉK RÉSZÉRE
nincs előadás!
SZELLEM-VASÚT
Jöjjön velünk: ujra láthatja Kedvenceit
Siessen megnézni a műsort, mert a szereplők mindig kisebbek lesznek
Mialatt szórakozik, NE felejtsen el egyet uszítani a béke ellen!
Tekintse meg a csillagos égboltot!
Planéta
Ma este nagy lincseléssel egybekötött gálaest!
VIGYÁZAT TITKOS RENDŐRSÉG
NAGY FERENC
BUNYÓ PARK
CSŐSZ
OKÉ!
Szerződés
Megállapodás
Igéret
ÉLET-SZÍNVONAL
LÖKD MEG!
Élethű portrék 1$
CSANGKAISEK
BAKTÉRIUMHÁBORÚ
Bacillus
Fagylalt
Hangstudió
Saját hangja - vigye haza
SUPER-ATTRAKCIÓ
A szakállas nő betegsége miatt ma a szakállas férfi látható
Óriáskifli
JÓS
Tekintettel arra, hogy jövőnk nincs, kénytelen vagyok az üzemet zárva tartani.
Analfabéták Klubja (TEXAS)
Horgászás
Három támaszpont kihorgászása esetén kap ajándékba egy játékmajmot!
3 igaz szó: NYLON koporsó jó! Gyártja: J.B.SHMITH (OHIO)
RÁGÓGUMI

Ha a kép beszélni tudna...

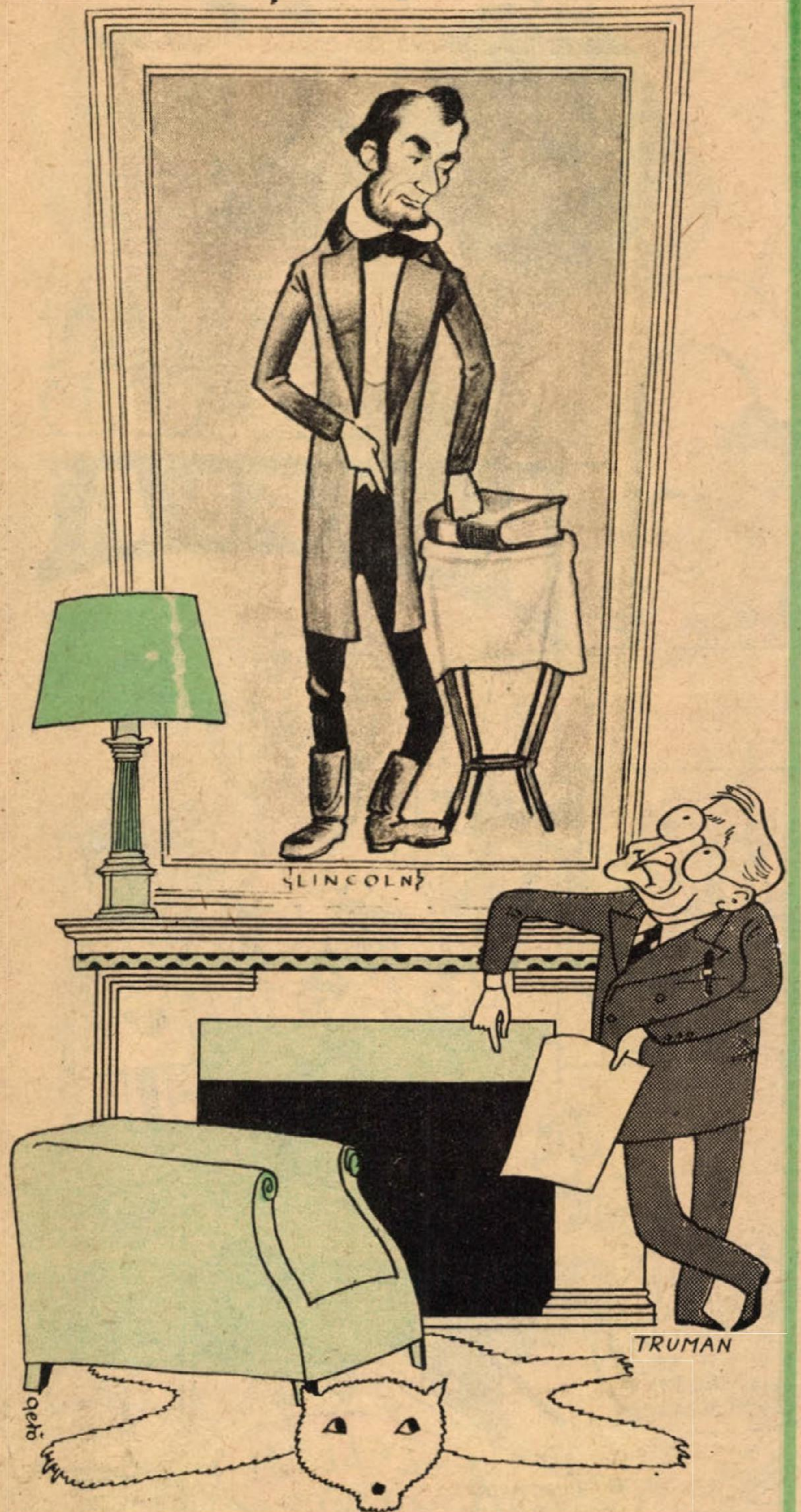

— Abrahám bátyám, te bölcs ember vagy, mondd meg, mit csinálnál, ha a te elnökséged alatt békeíveket köröznének a világban?
— Én aláírnám, te ostoba.

Egy marshallizált országban

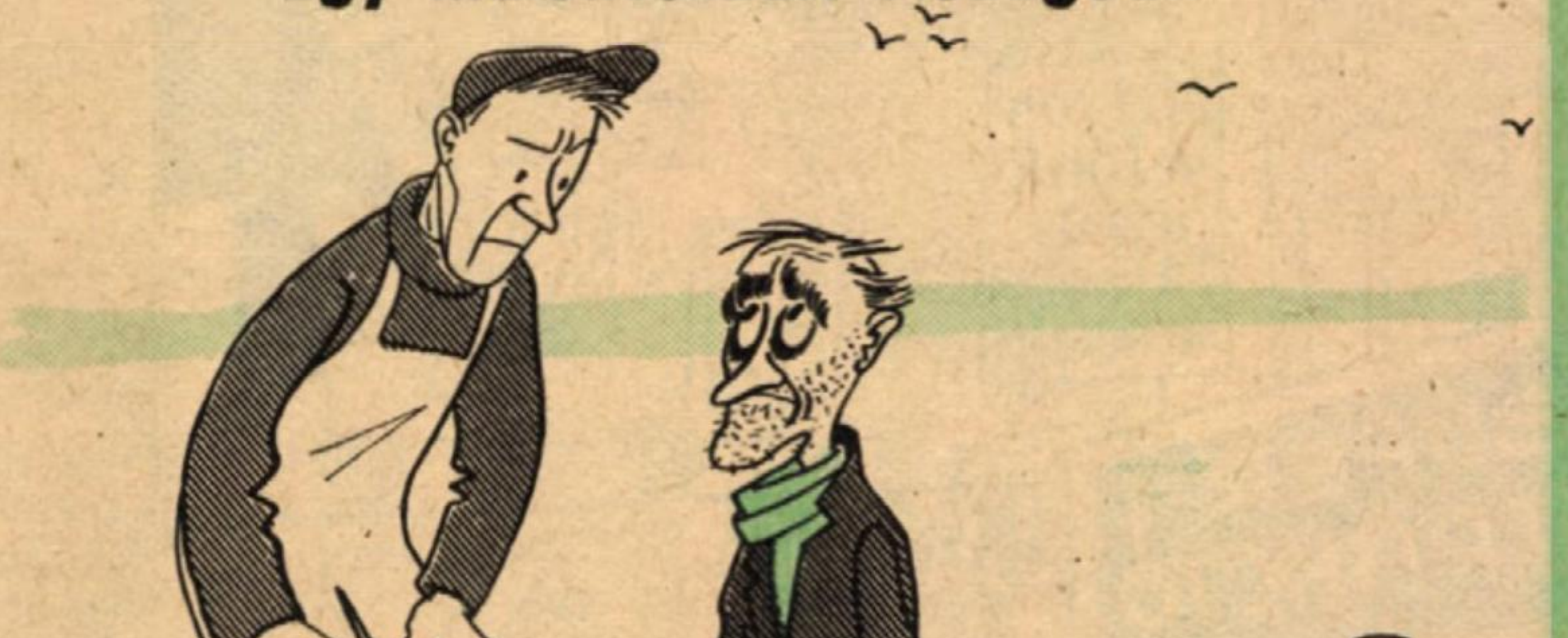

— Figyelem magát öregem! Mondja, mit ül itt napok óta?
— Olvastam, hogy Amerikában a tengerbe dobják a krumplit. Most várok, hátha ide sodor a víz egy ebédre valót...

Úttörők őrzik a parkokat

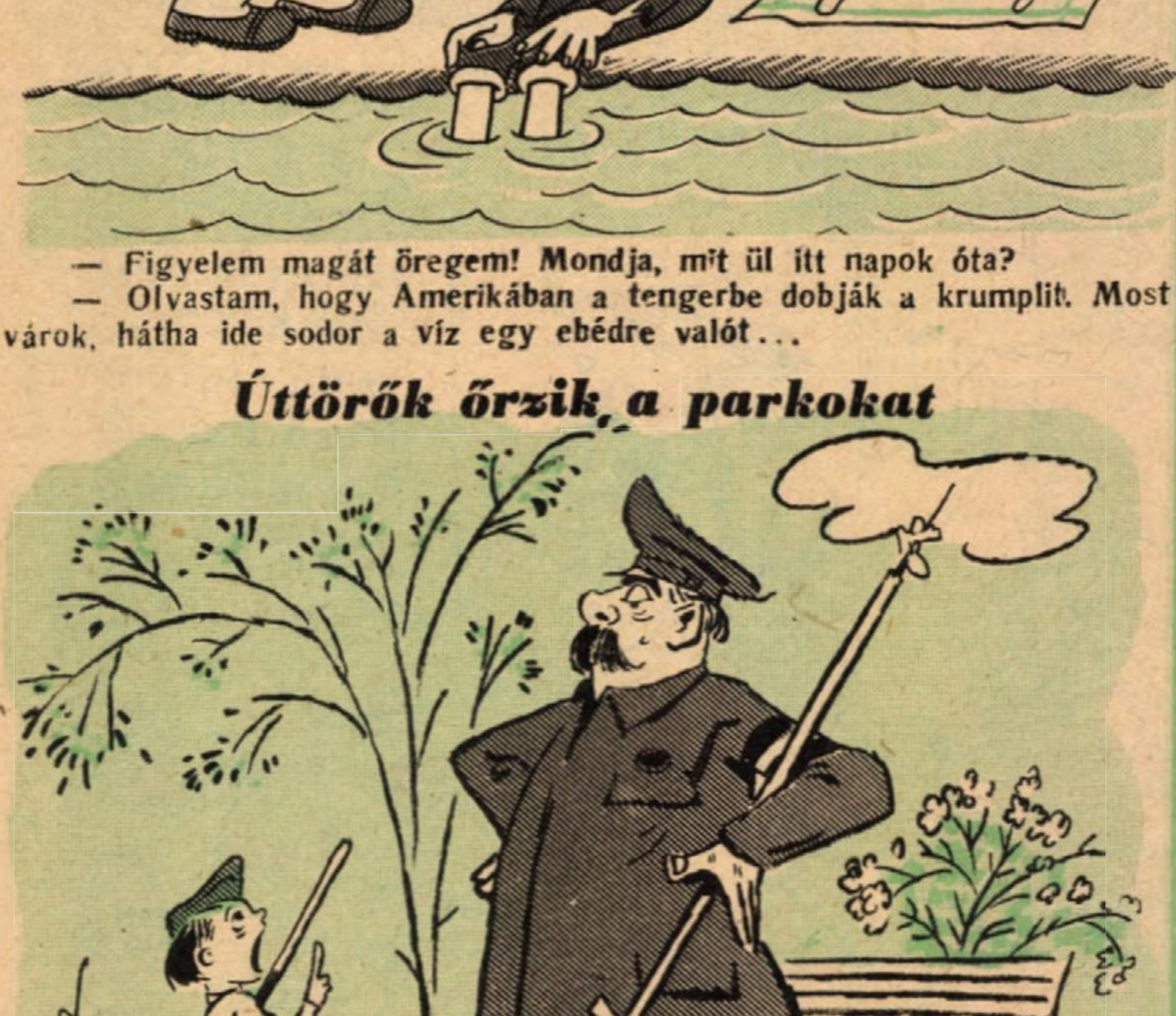

— Kedves parkőr pajtás, most, hogy kollégák lettünk, mondja meg, nyugdíjas állás ez?

Álmatlanság

No legyünk csak őszinték. Tulajdonképpen nem történt semmi borzalom. Igaz, hogy Mancikám, hű menyasszonyom, nem jött el a randevura és nem is telefonált.

Az is igaz, hogy ÁLLITOLAG látták őt ugyanabban az időben egy ALLITÓLAGOS csinos fiatalemberrel.

Ennyi az egész. De kik azok a „látták?". Nem megbizható a tíz közül egyik sem. Lehet, hogy jóhiszeműen láttak valakit és mindjárt azt hitték, hogy ő az. Ismerjük az ilyen szemtanukat. De tegyük fel, hogy valódi fiatalemberrel volt. Hát aztán? Csak nem járkálhat örökösen kínos, ótvaros öregasszonyokkal! Na.

Bevettem hét feketét és hazamentem aludni. Másnap korán kell felkelni, jó, ha az ember pihenten ébred.

Lefeküdtem, olvasgattam egy kicsit, de nem tudtam elaludni.

Csak semmi izgalom. Eloltottam a villanyt és ökölbeszorított szemmel aludni kezdtem. Nem ment.

Persze, ha az ember a paplant így jól begyűri, hogy ne fújjon be a szél, akkor jön az alvás. Mancira egyáltalában nem kell gondolni, hiszen biztos hogy holnap nevetve és könnyedén megmagyarázza az egész félreértést. Biztosan rosszul értette a randevu helyét és idejét, velem együtt. Ilyenek a nők.

Az ember csak a jobboldalán aludjék, az biztos, vagy baloldalon, vagy háton, vagy talán leginkább hason. Nagy a hasa, aludjon a ló. Nem a helyzet a lényeg, hanem az alvás maga. Hiszen ezért gyűltem össze vagyis feküdtem be pont a saját ágyamba. Az alvás vezérelt, semmi más. Na, gyerünk. Ilyenkor, ha nem megy könnyen a dolog, az ember számoljon. Ugrasson bárányokat összeszorított szemmel, gondolatban, által egy kerítésen. Sajnos, rosszul ugranak ezek a nyavalyások. Folyton botlanak. Nem bírják a kerítést. Van háromszázhusz bárányom. Levágom a gyapjukat, eladom, szövök belőlük szövetet, csinálok belőlük kabátokat és kész. Addigra biztosan elalszom.

De így sohasem fogok aludni, ha mindig veszteséggel kell eladnom a drága gyapjut.

Talán mégis jobb, ha az ember a takaró fölé fekszik és a párnákat ledobja a földre. Ez egyszerűbbé teszi az alvást. Na látod, most majdnem sikerült, de ez a piszok villamos lecsengette az egészet.

Mi az, már négy óra? Nem nézem meg az órát, mert ha keveset alszom, az reggel befolyásol a felkelésben.

Az ágy mellé kell feküdni. Nem vitás. Hiszen azért van bőven hely az ágy mellett, hogy kényelmesen lehessen ott aludni. Érdekes, milyen kemény tud lenni a nyers föld. Na, így már inkább. Köztudomású, hogy a földön csak fordítva lehet aludni, olyképpen, hogy az ember a két lábát kényelmesen a mellére helyezi és kinyitja a szemét, mereven a saját homlokát nézve. Most már csak a nyakat kell egy kicsit elfordítani és akkor még mindig itt vannak a karok. Természetesen a karok csak zavarják az embert az alvásban. A karokat az ember egyszerűen a háta mögé dugja, mintha nem is ismerné őket. No most aztán hova dugjam a fejemet? Itt a párna alatt jó helyen lenne, de nem kapok levegőt. A nyakam is egészen kicsavarodott, a két karom már elaludt, csak én virrasztok széles e hazában egyedül. Napoleon két csata között, lóháton is tudott aludni. Ezért is volt kiváló hadvezér. De most honnan vegyek lovat és különben is békepárti vagyok, tehát ez tárgytalan.

Unalmas dolgokra kell gondolni és akkor kész. De sajnos pont most csupa érdekes és izgalmas mindenféle jut eszembe. Na végre egy unalom! Itt van ez a szegény boldogult Pitagoras, ezzel a kínos tantételével! Ettől elalszik egy egész ökörcsorda is. Csak én nem. Mi az, már nyolc óra? Akkor minden elveszett. Hiszen akkor már fel kell kelni! Hű, de álmos lettem. Bevált a rendszerem. Csak kissé elhúzódott a dolog. Ki csenget? A telefon. Mancika beszél: „Mi van? Hol csavarogtál te lusta disznó, hogy délben még alszol, fuj!? Hát érdemes hűnek lenni hozzád?"

Királyhegyi Pál

Kétszáztagú parasztküldöttség megy nyár elején a Szovjetúnióba

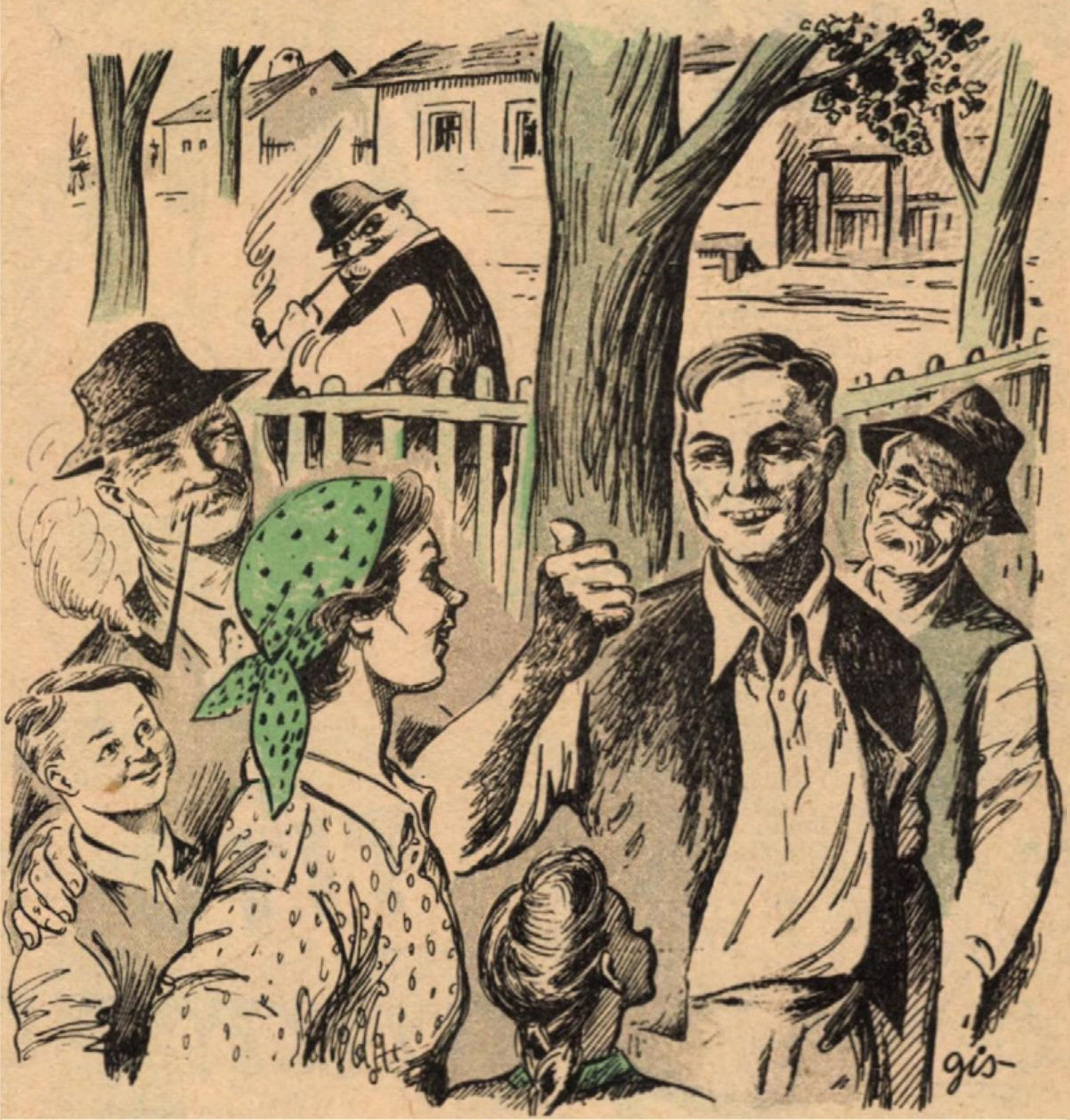

— Nézzétek azt a zsírosjánost! Még el se indultam a Szovjetúnióba és már azon töri a fejét, hogy mit hazudjon rólam, ha majd visszajöttem.

Hosszúra nyúlt a sakkmérkőzés,

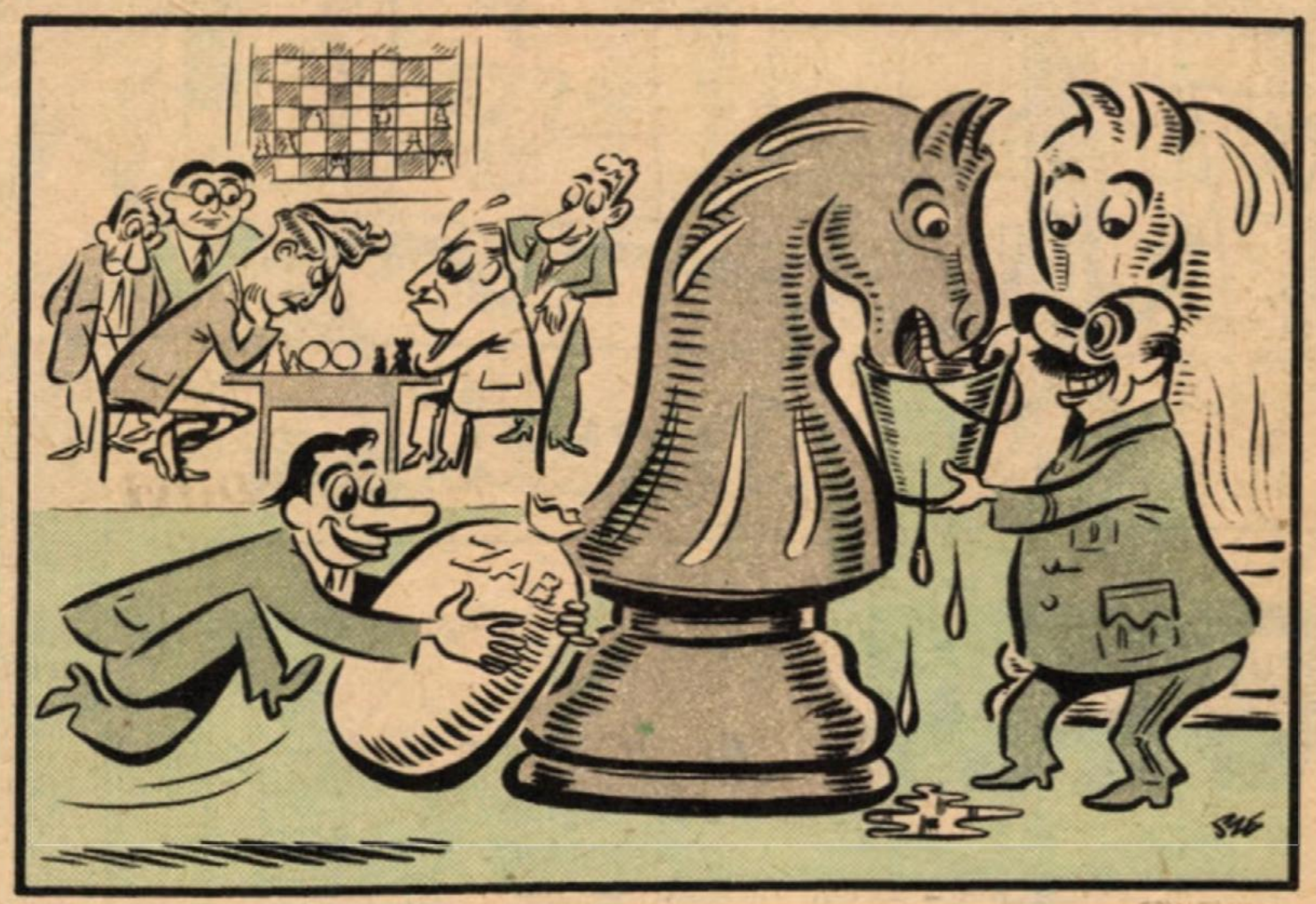

itatják a lovakat.

Keresztcsíkos pullóver a divat

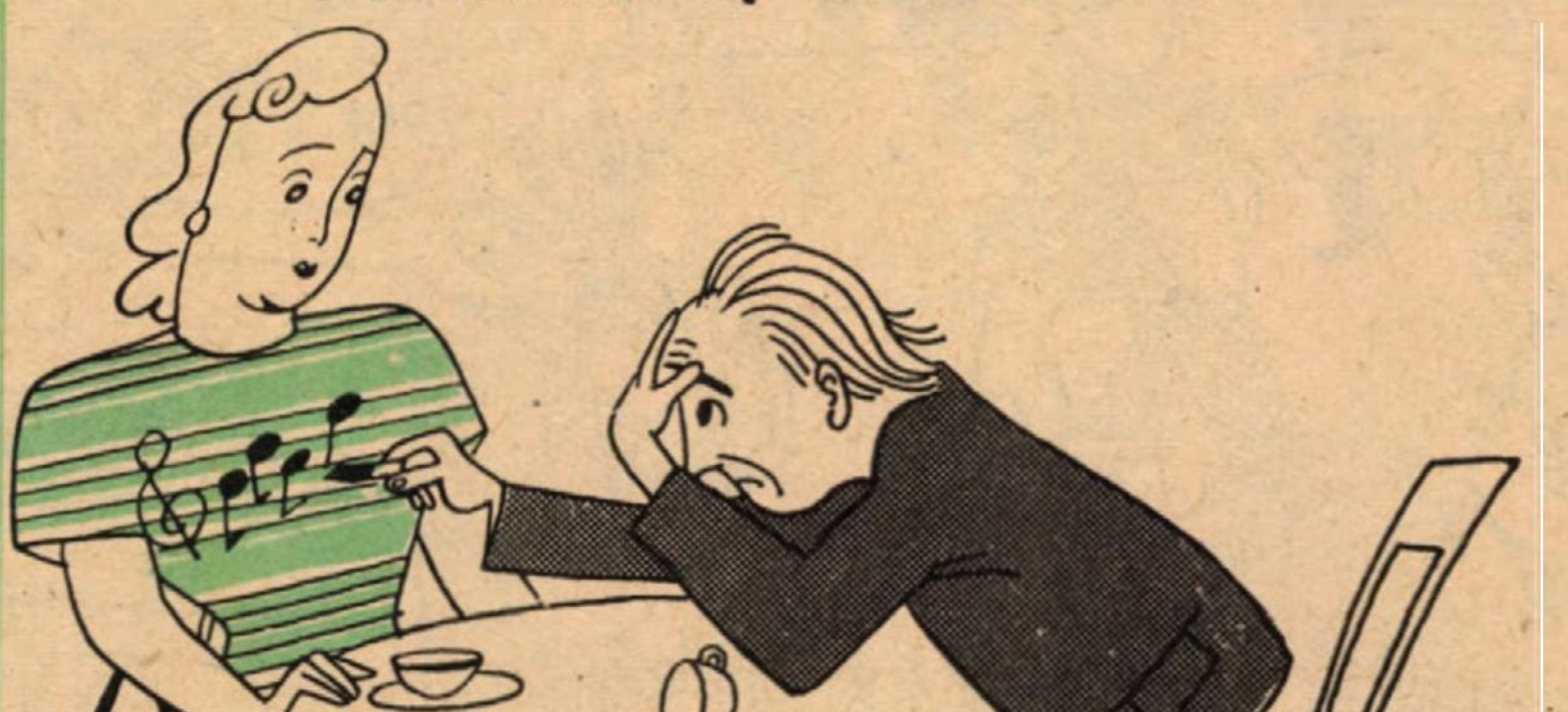

— Bocsánat, Jucika, eszembe jutott egy jó melódia...

Nem ölebecske

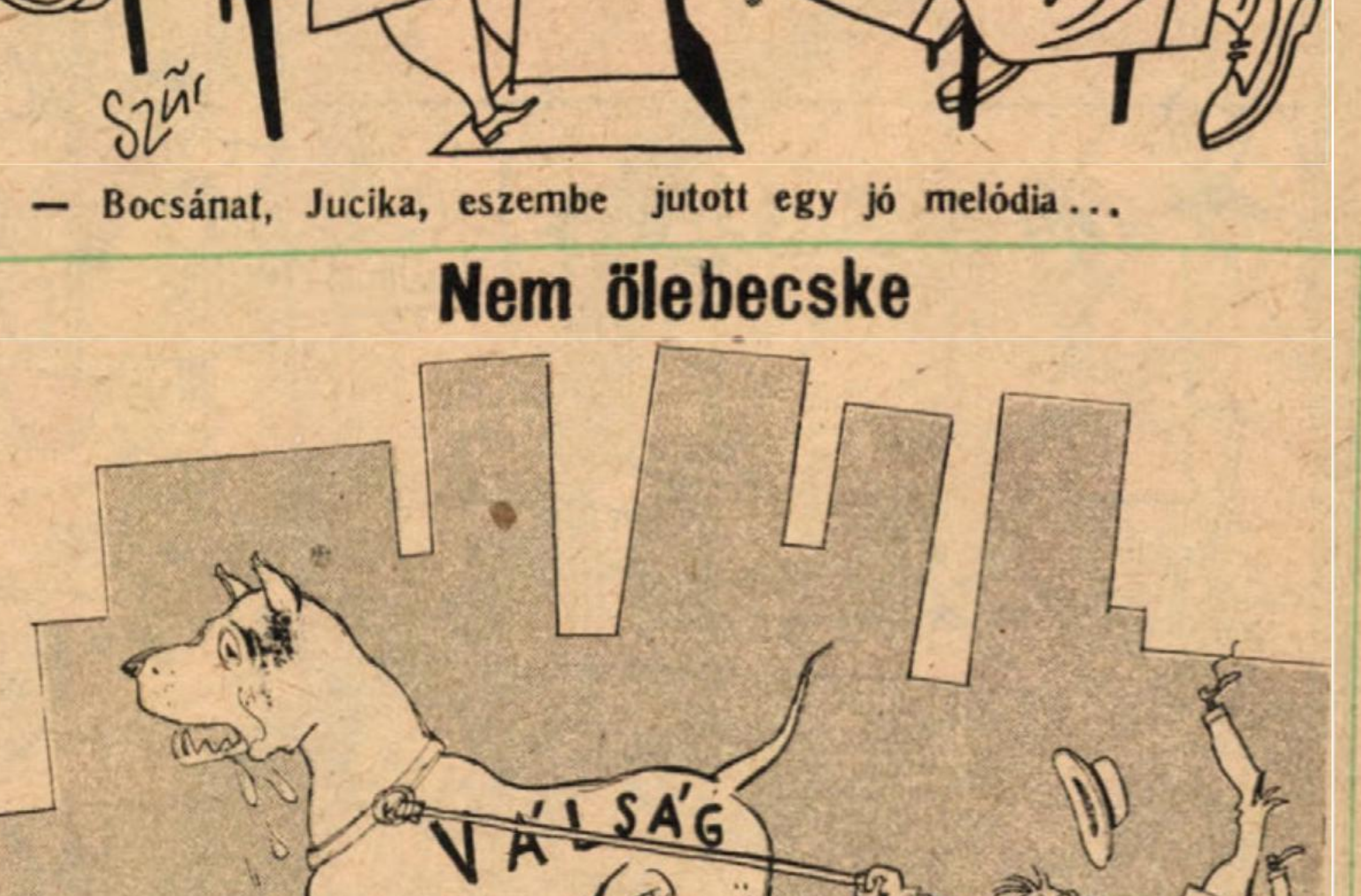

— A fene egye meg, milyen nehéz ezt fegyelmezni!

Egy amerikai moziban

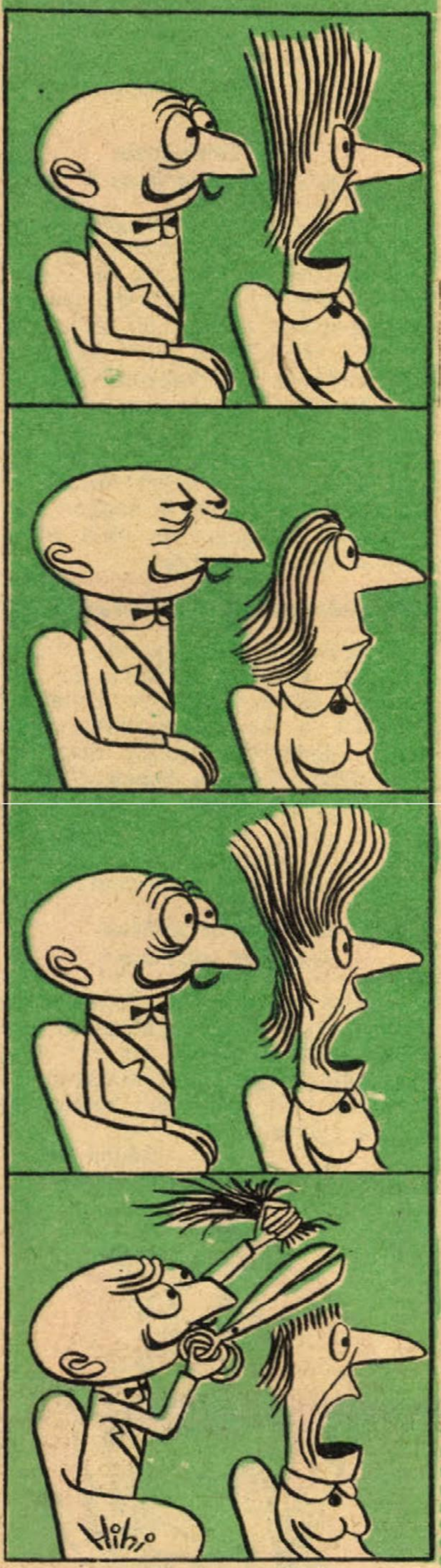

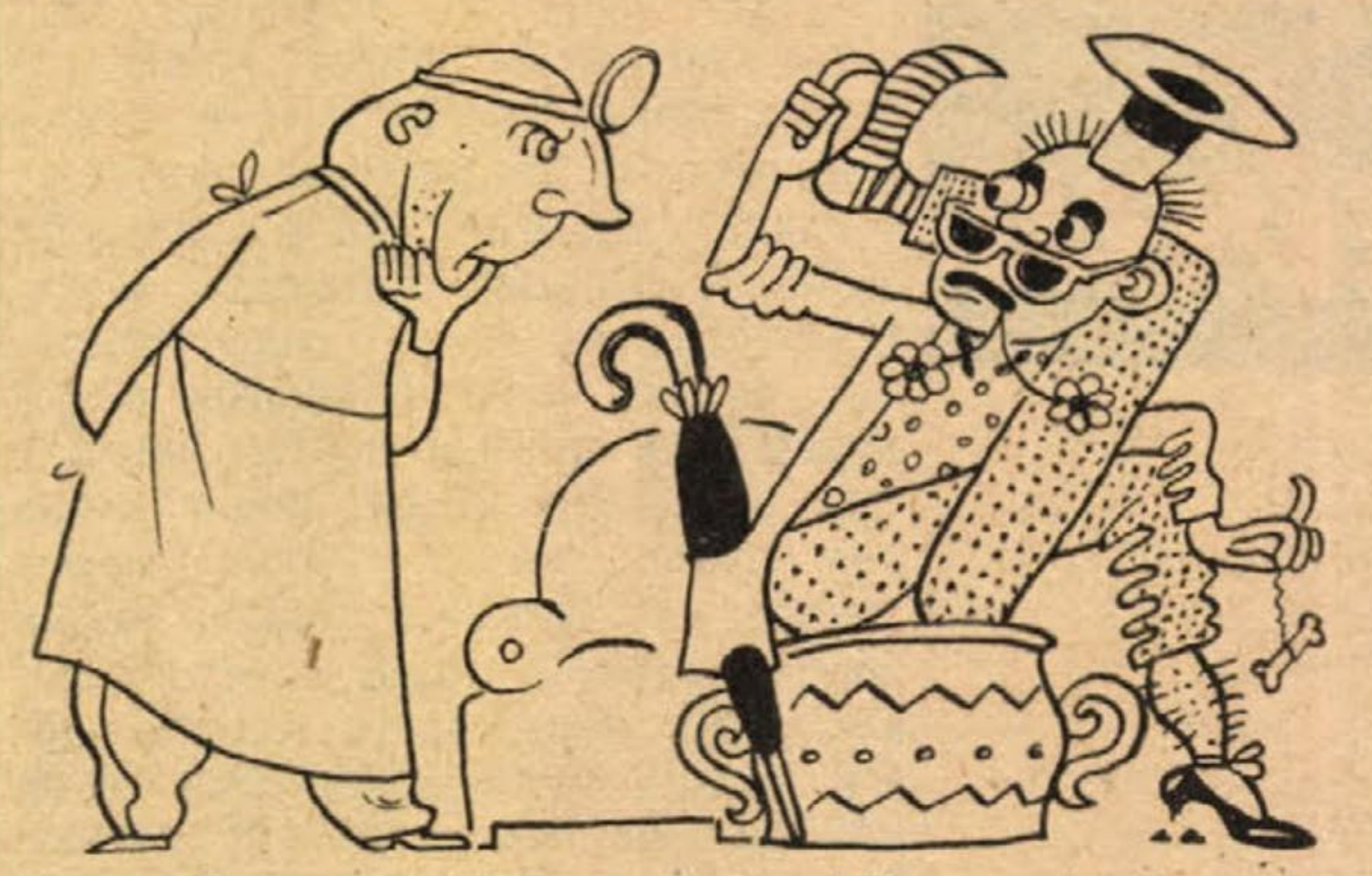

Főorvos (jóságosan): Hát szóval mit akar maga fiam?

Őrült (óvatosan): Én kérem semmi különöset.

Főorvos (hízelgő hangon kapacitálja): Mégis . . .

Őrült: Hát . . . Ha mindenáron tudni akarja főorvos úr . . . Férfiak vagyunk elvégre, egymás közt . . . Én meg akarok gyilkolni egy pár embert.

Főorvos: Mennyit?

Őrült: Mindegy . . . Ezen már nem veszünk össze . . Kettőt . . . Hármat . . . Ezermilliót . . . Amennyi belefér.

Főorvos: Hát nem sajnálná őket?

Őrült: Már miért sajnálnám? Emberek azok is . . . Csak meg akarom nézni, mi van nekik a hasukba, belül . . .

Főorvos: Ezermilliót . . . De gondolja meg, barátom! Akkor elnéptelenednének a városok!

Őrült: Kukoriku, főorvos uram! Nincsen semmi baj! Mert én a városokat is elpusztítanám! El én! Kicsire nem nézünk!

Főorvos: Ápoló!

Őrült: Várjon kérem, ne siessük el a dolgot! Aztán a holdat robbantanám szét . . . Bombával . . . Hadd essen széjjel! Igy! (Mutatja.) Pukk!

Főorvos: Ápoló! Vigyék! Párnázott cella... Kényszerzubbony . . . Hidegvízpakkolás . . .

Őrült (felháborodva): Micsoda disznóság ez? Hol itt az igazság? Egyenlő elbánást kérünk! Az egyiket cellába teszik azért, amiért a másikat a Fehér Házba?!

GYÜLNEK az aláírások

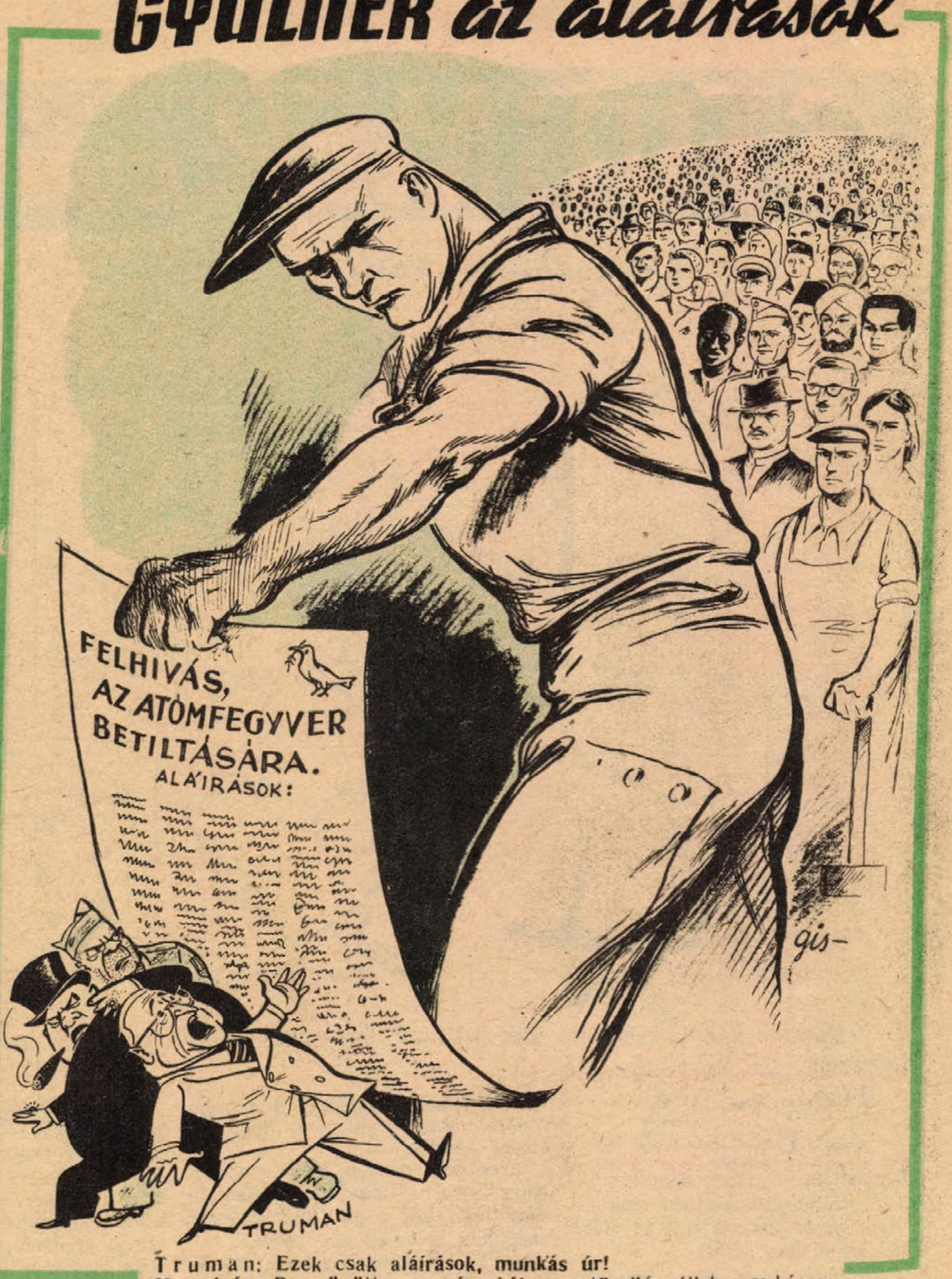

Truman: Ezek csak aláírások, munkás úr!
Munkás: De mögötte az egész békeszerető világ áll harcra készen.

Ludas Matyi azt üzeni

Utas Tibor, Bp. Megfogadtuk tanácsát s írásait elolvastuk, mielőtt papírkosárba dobtuk. Egyébként ez szokásunk is. Gyenge dolgok ezek. Attól félünk, hogyha megütnék a mértéket, a mérték attól koldulna.

B. K., Oradea. A beküldött vicceket bizony legöregebb kollégáink is mint régi vicceket üdvözölték.

G. K., Hungária-krt. A versében felsorolt egyének valóban állatok, de a verse sajnos nem vers.

M. Gyula tanuló, Miskolc. A fejlődésre vonatkozó tanácsunk nem hónapokra, hanem hosszú évek kemény munkájára vonatkozik. A karikatúra-rajzolás nehéz szakma, amit sokan évek alatt sajátítanak el, még többen soha.

Pimf Pali megpróbálkozik a műugrással

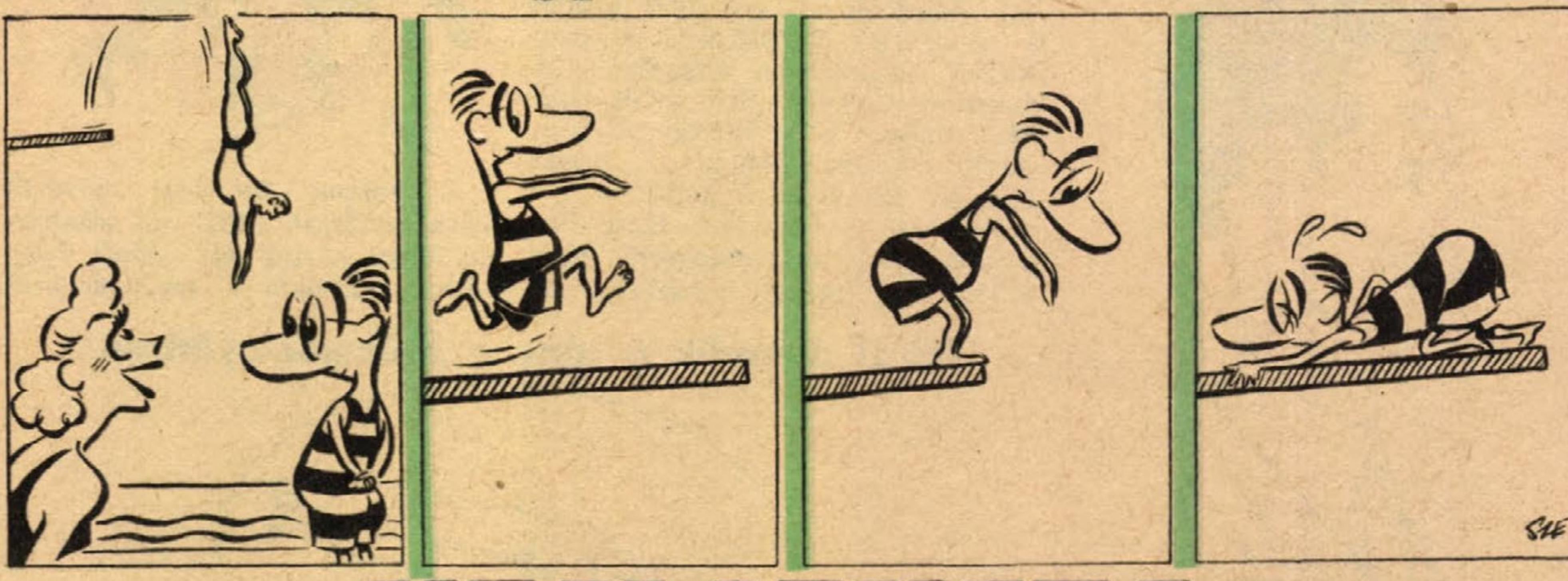

NEM LEHET!

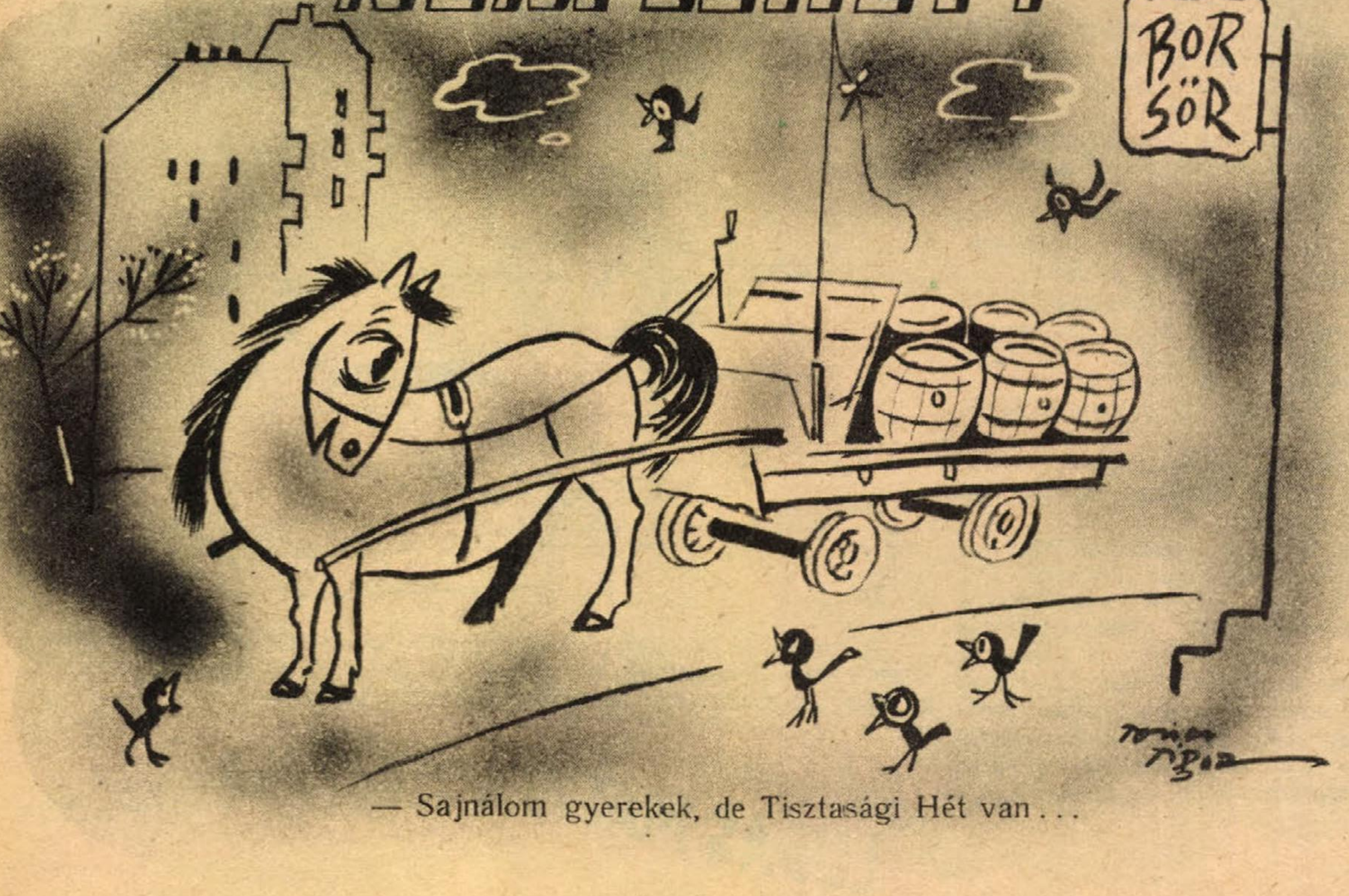

— Sajnálom gyerekek, de Tisztasági Hét van . . .

Sűrített regény

1.

Jánosnak hivták és nem volt neki könnyű. Gyenge, határozatlan ember volt, ide-oda rángatták; sehol sem tudott huzamosabb ideig megmaradni. Érezte, hogy nem tudja megállni a helyét.

2.

Szerencsére azonban olyan nőt adott melléje a Sors, aki sokmindenért kárpótolta őt. A nőnek lenszőke haja volt, búzavirágkék szeme és édes mosolya. Amikor Jánoson erőt akart venni a csüggedés, arra gondolt: aki mellett ilyen nő áll, annak nem szabad elcsüggednie.

3.

Ahogy azonban az idő múlt, Jánoson bizonyos fáradtság vett erőt. Nem volt éppen csapodár természetű, de bizonyos idő multán már a lenszőke haj és a búzavirágkék szempár hidegen hagyta.

4.

Belevetette magát az olvasásba, keményen tanulni kezdett. Ez lekötötte a figyelmét és már nem találta olyan céltalannak és unalmasnak az egészet.

5.

Ekkor jelent meg az új nő is. Derülttekintetű, tisztaarcú barna lány volt, egyenes ellentéte a Másiknak. János érezte, hogy egészen más ember lett mellette.

6.

Am ekkor feltünt a harminchatos.

7.

Mindez ugyanis, amit fentebb elmondtam, várakozás közben játszódott le, a harminchatos busz megállójánál, a kutyafáját annak a harminchatos busznak.

(g. m.)

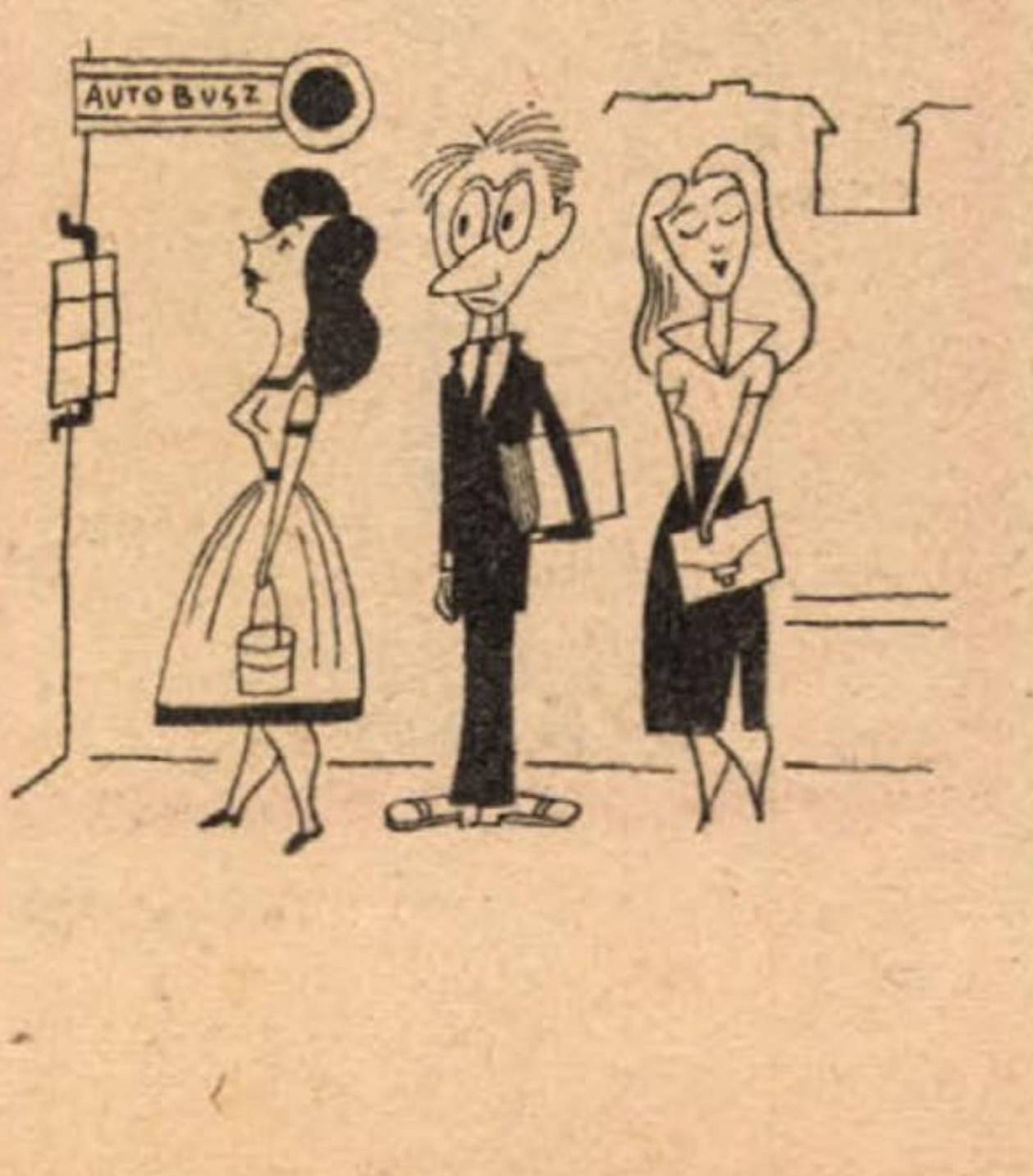

EGY KIS SAKK

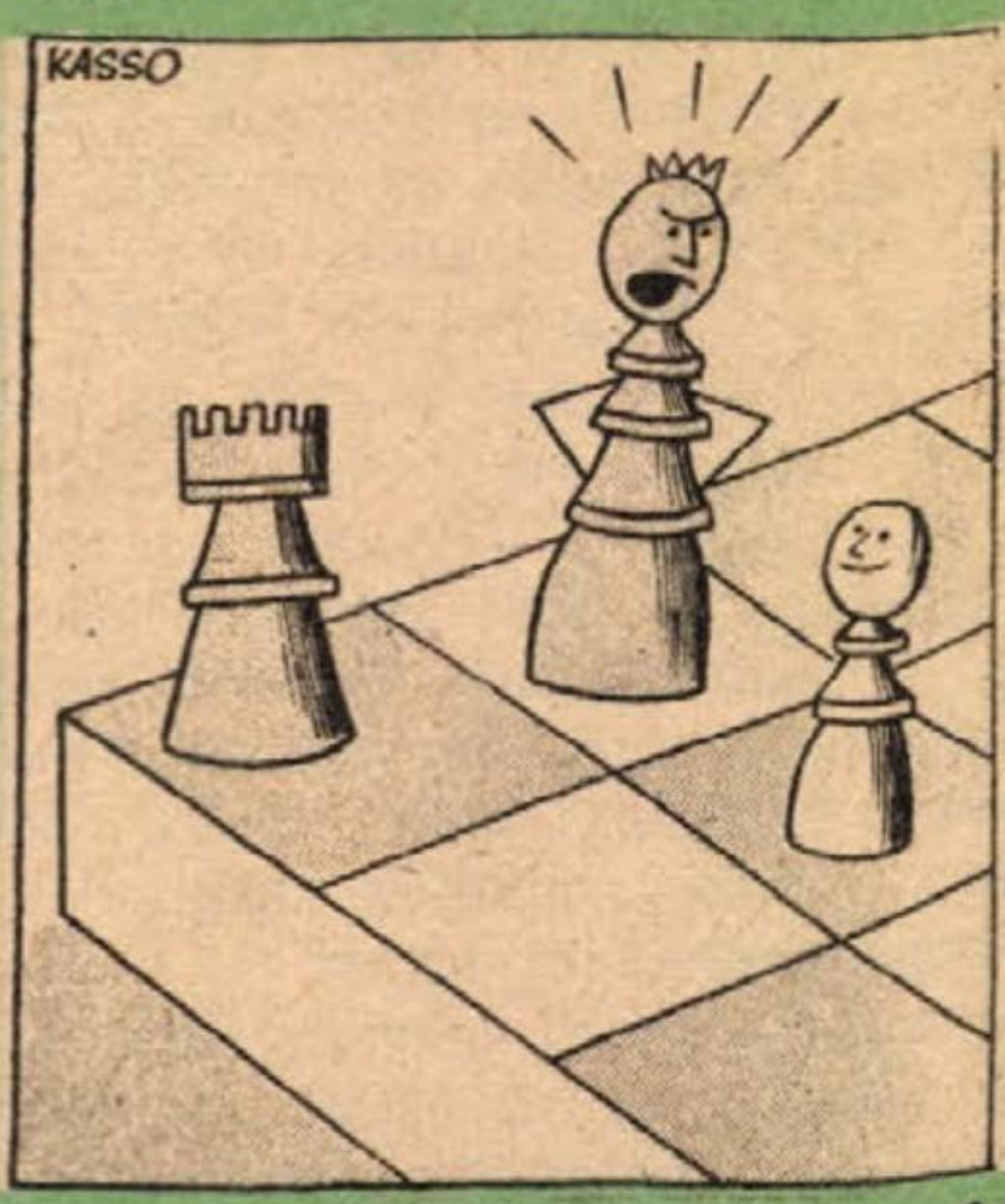

— Micsoda?! Bé hét — á nyolc? Akkor vegye tudomásul, hogy vezér bé nyolc üti á nyolcat!!

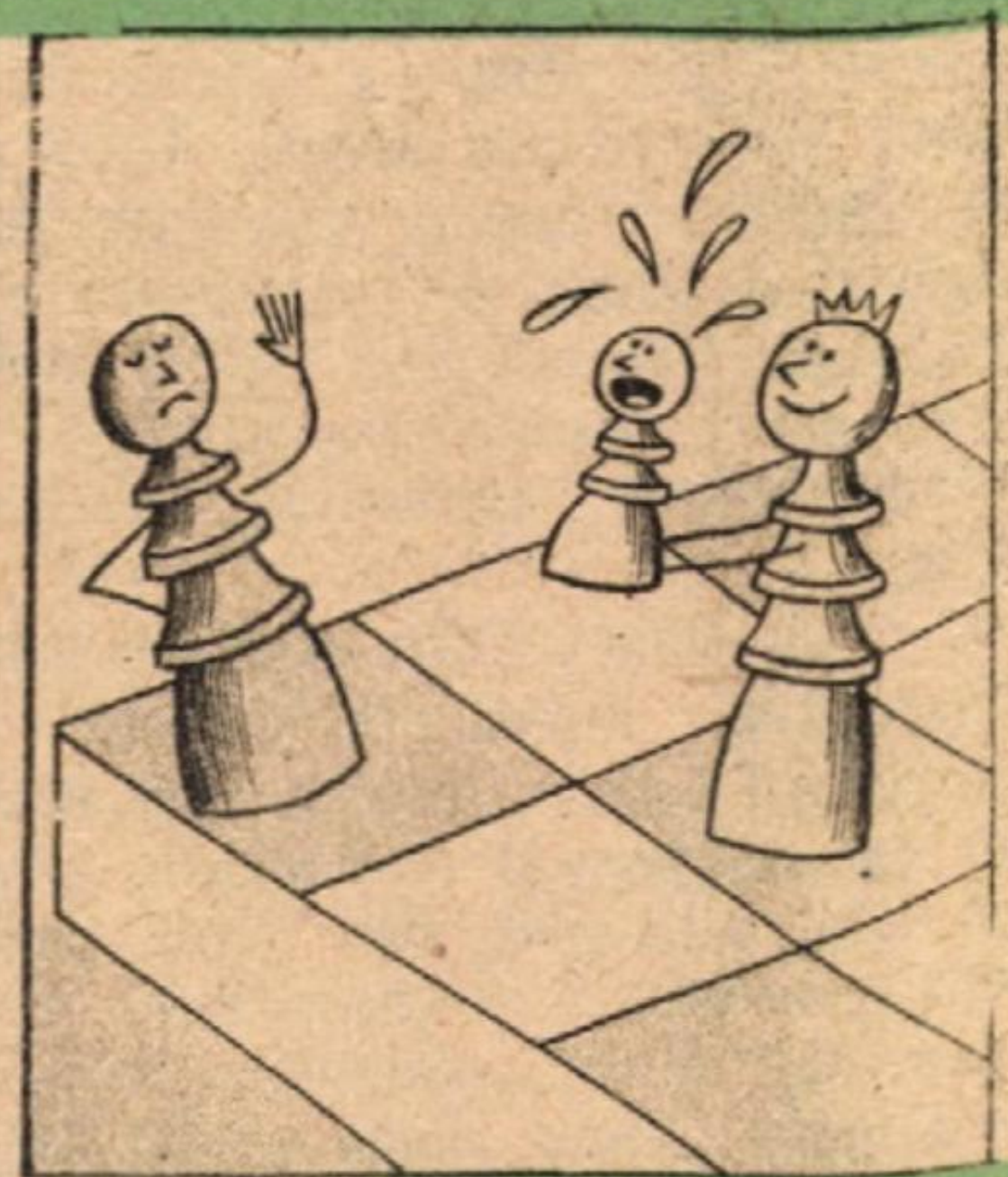

Sötét nem fogadja el világos gyalogáldozatát.

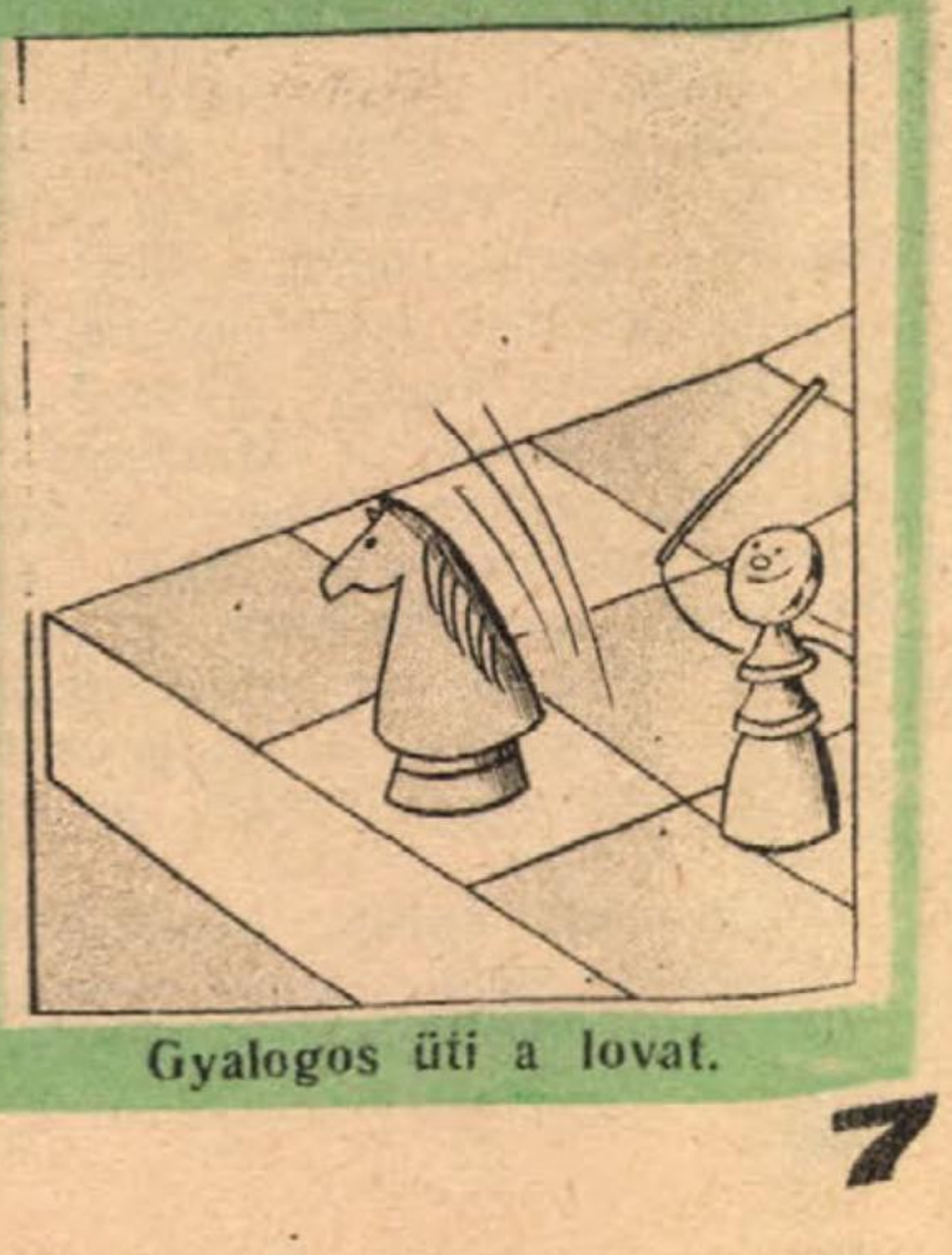

Gyalogos üti a lovat.

Ludas Matyi a STÜHMER gyárban

Lányaim, csak énekeljetek

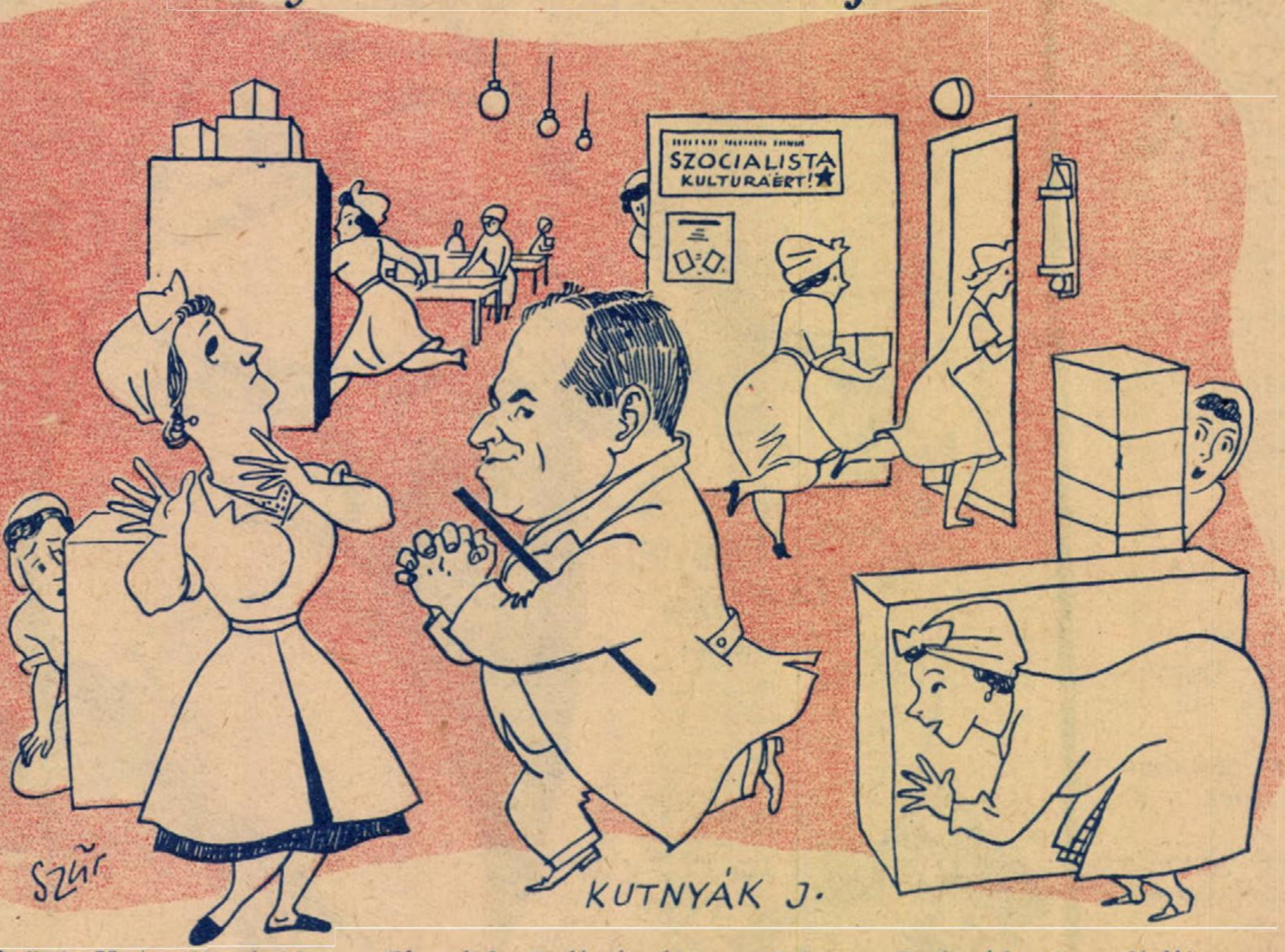
SZOCIALISTA KULTURÁÉRT!
KUTNYÁK J.
Szűr

Képünk Kutnyák elvtárs erőfeszítéseit ábrázolja, amint a női énekkart próbálja megszervezni.

Hogyan ne agitáljunk..

Hajdanában-danában nem is olyan régen széltében-hosszában dudolták a gyár propagandistájáról az alábbi kifacsart mókás nótát:

Csin, bum, bum, bum, féljetek,
Most megeszlek bennetek,
Mert a prop. egy nagy-nagy úr,
Aki letol cudarul.

Való igaz, az volt a tiszta helyzet, a szegény propagandista kibeszélte a máját és a fele tüdejét, hogy el kellene menni ide ezért meg azért, hogy egy újabb adag tudást rakjanak a kobakba a szaktársak. Erre csak azt mondták a tagok, hogy ott lesznek, de eltévesztették a házszámot és máshol voltak ott, vagy azt mondta az agitálandó egyén, hogy fáj a lúdtalpa vagy kiújult a golyvája s inkább hazamegy a lábát kiáztatni, esetleg rádió mellett Bura Sándor zenéjével borogatni társadalmi munka iránt érzékeny testét-lelkét. Ilyenkor persze szélütés kerülgette a propagandista elvtársat s csak az nyugtatta meg valamennyire, hogy a felenép azért eljött és tisztességesen végigülte az előadást, vagy ami volt.

Azonban a mi emberünk százszázalékos eredményt akart elérni, éppen azért az előbbi dalocskából ismert rögös útra, a szigor és a mord intés útjára lépett. Ettől aztán minden hanyag egyénbe belefagyott a szusz és ijedtében csak magában káromkodott. Mert bizony ilyesmiket mondott az izgatott, ám mindenképpen részvétet érdemlő prop.:

— Jól van elvtárs, tegnap elmulasztottad kutyakötelességed. De raktározd bele a füledbe egy életre, ha ez mégegyszer megesik, olyasmi lesz, ami még nem volt. Akkor lesz ebvásár a Stühmerben, deres meg fegyelmi, nádpálcával verem a fejedbe, hogy nincs szebb dolog, mint az önkéntes társadalmi munka, amit próbálj nem felajánlani.

Érdekes, a rovásban részesülők ettől nem lettek elvtársabbak. Erre még fokozta a szigorúságot. A megafonon pedig naponta felverte a munka békés mormolását a következő és hasonló felhívásokkal:

„Hallgassátok meg szavam, mert ha nem, lesz kapsz. Holnap agitációs értekezlet... Mindenki eljön, aki engem ismer. Kifogás nincs, távolmaradás nincs, csak én leszek pulykamérges, ha elmaradtok. Mégegyszer óriási nyomatékkal felhívom a figyelmetek: holnap fél négykor van az értekezlet.” Vagy:

„Közismert baráti modoromban tudatom veletek, holnap faliujságértekezlet. Barátaim, ha nem lesztek ott, nem irigylem a holnaputántok. Azt meghiszem, hogy kibánok veletek.”

Azonban minden hiába, semmi siker nem micisapkázta babérra éhes fejét, sőt a párttitkár egyszer magához hívta és azt mondta:

— Te elvtárs, ne fölényeskedj, ne parancsolgass, ne vidd túlzásba a szigorúságot. Szépen, egyéni agitációt végezni baráti, elvtársi módon, úgy lesz eredmény.

— Ugyan titkár elvtárs, voltam én barát is a végtelenségig, de rájöttem arra, nem árt kicsit alágyujtani a tagoknak.

— Hát én meg arra jöttem rá, — felelt a titkár —, hogy jobb, ha te nem leszel propagandista.

— Na jó, — felelte a harag és ménkű embere —, majd meglátjuk, lehet-e kesztyűs kézzel, csak szép szóval eredményt elérni.

És meglátta, hamarosan meglátta mindenki, csakis szép szóval, megértéssel lehet eredményt elérni. Mi pedig megláttuk azt, hogy a morcos propagandista „munkájának” se híre, se hamva s a hasonló agitációsok úgy kivesztek a világból másutt is, mint a lóvonat. Vagy tévednénk?

Nagy S. József

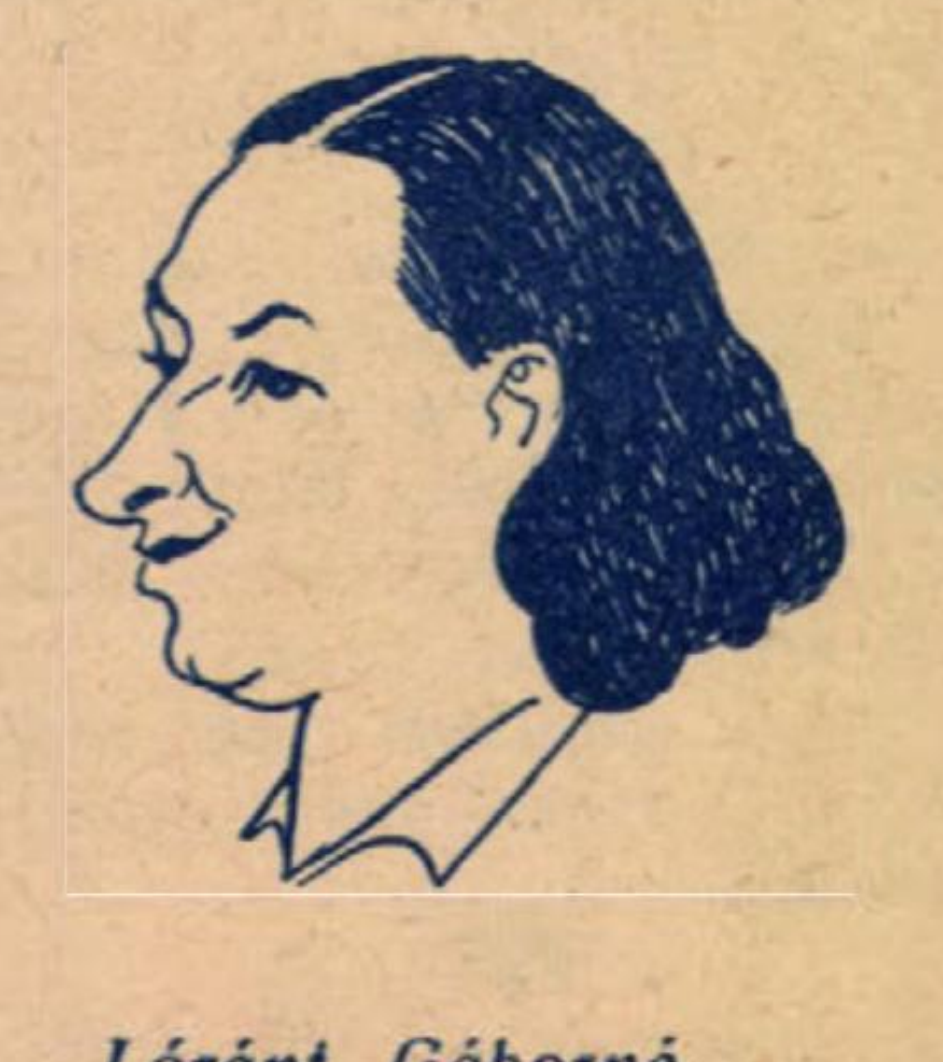

Lóránt Gáborné
vállalatvezető

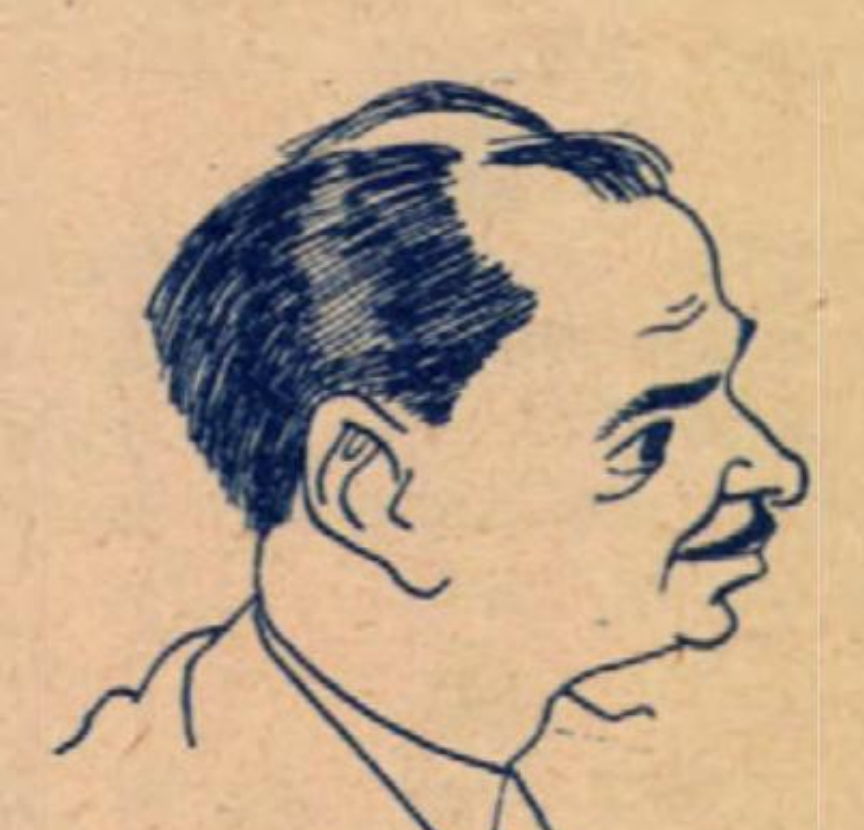

Terdik Ferenc párttitkár

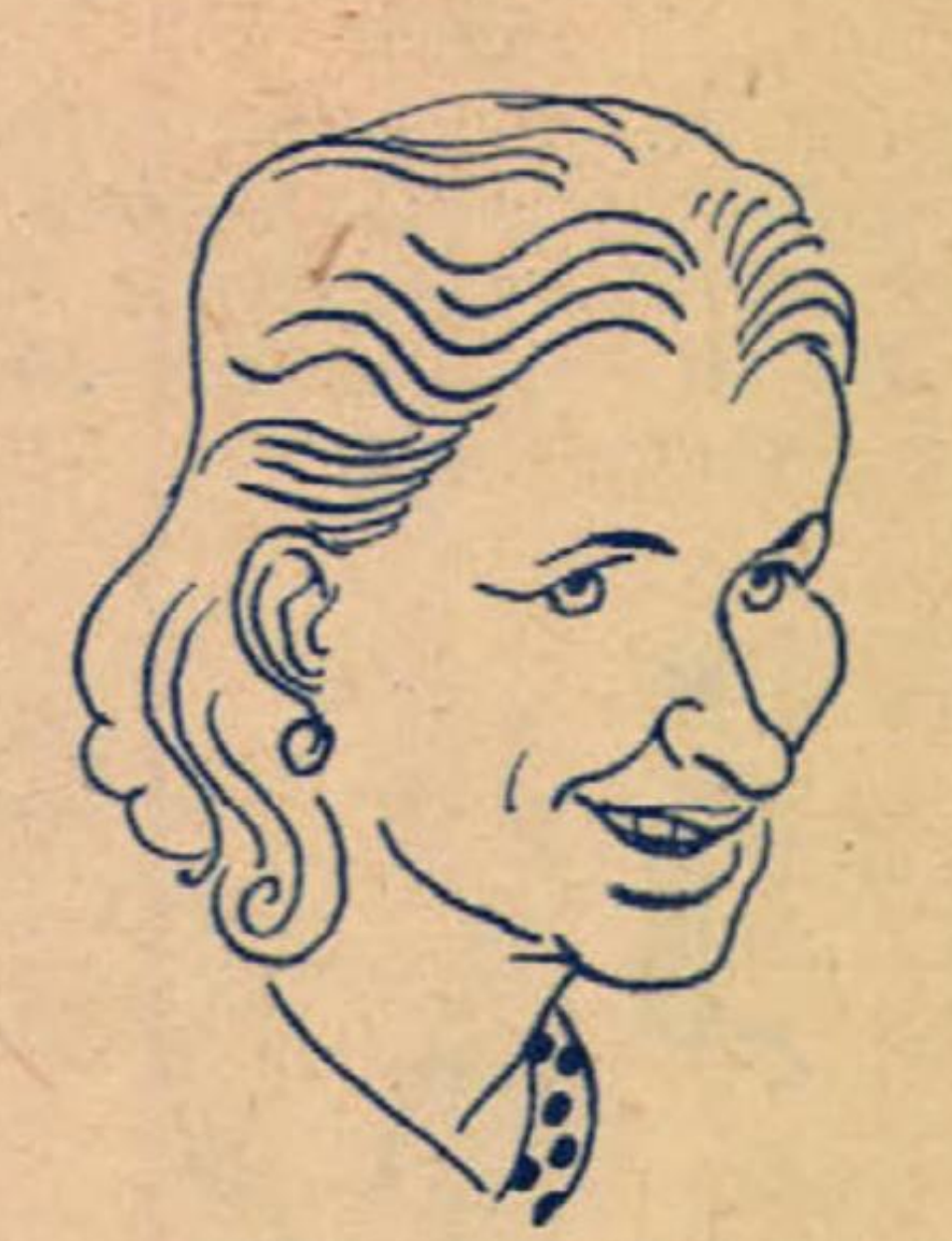

Bende Jánosné
Ü. B.-titkár

Bemutatják Hajdu elvtársat

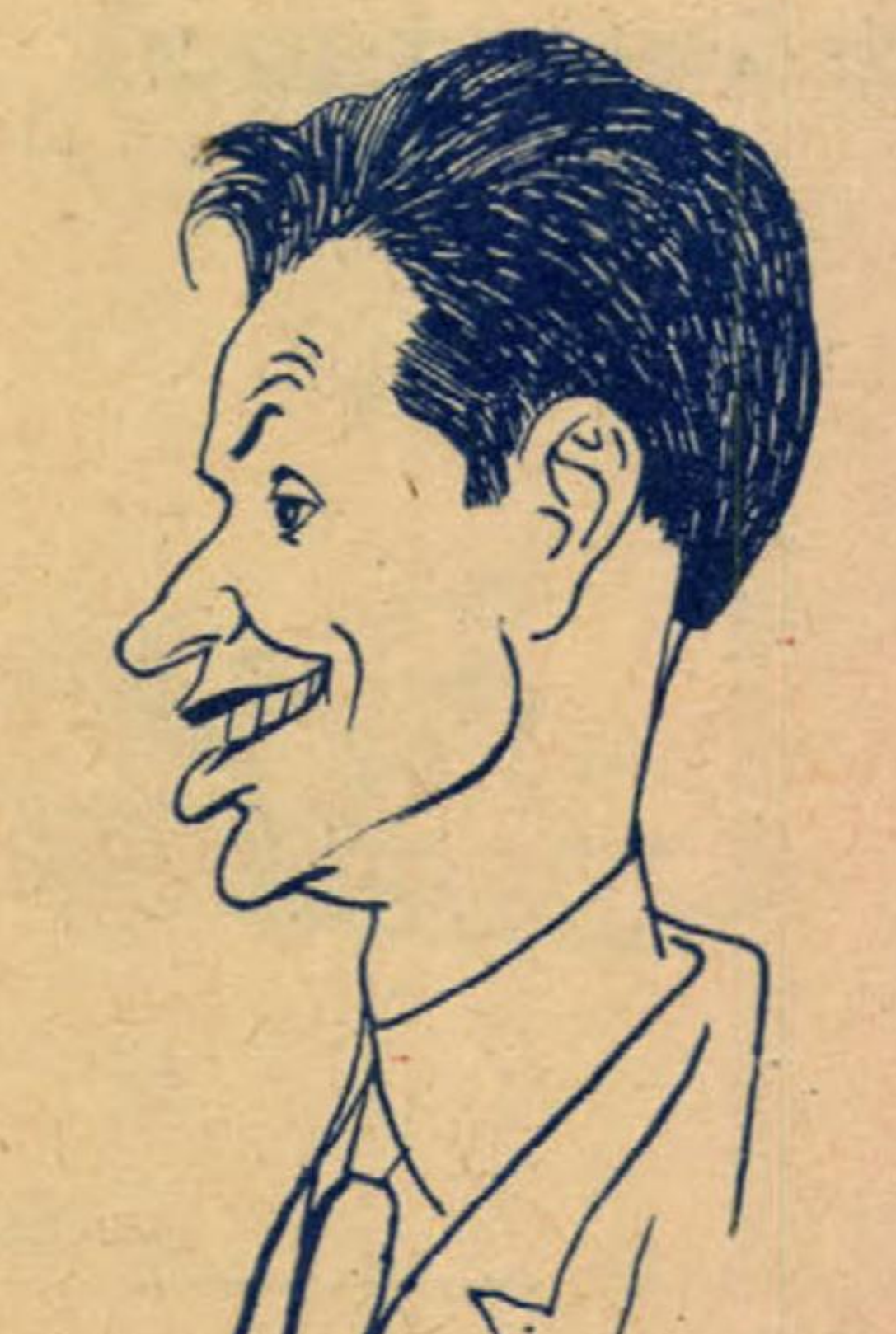

A párttitkár a belépő Hajdu elvtársra mutat és azt mondja:

— Bemutatom Hajdu elvtársat, szervezőtitkárunkat.

— Örvendünk — mondjuk és folytatnánk, — de folytatja helyettünk a titkár.

— A többszörös újítót...

— Ez igen, — mondjuk és folytatnánk, de folytatja a titkár.

— ...a kiváló élmunkást...

Erre már nem is csodálkozunk és bele akarunk vágni a titkár közlésébe, de ő folytatja:

— Ő egyébként a legjobb sajtóagitátor.

Erre sem csodálkozunk.

— És az édesipari szakma legjobb dolgozója is.

— Vége? — kérdezzük kimerülten, de a párttitkár folytatja:

— És a legjobb népnevelő, a legszorgalmasabb tapasztalatátadó és ... még tovább is folytatta volna, ha Hajdu elvtárs tiltakozóan nem emeli fel a kezét, mire a párttitkár még befejezésül hozzátette:

— És amint látjátok egyúttal legszerényebb munkatársunk is.

Mit láttam a Stühmerben?

Tiszta folyosókat, irodákat, műhelyeket. Ugyanis tisztasági verseny van és az ember kétszer is meggondolja, mielőtt a földre-köpés gondolatával foglalkozni kezdene. Láttam sürgést-forgást, munkát, agilitást. Láttam húszkilós sárga, téglavörös és barna cukormasszákat, amiket izmos férfikarok dögönyöztek. A masszát azután betolták egy csodálatos gépbe, amely előbb egy olyan bunkót sodort belőle, amilyet az ősember ünnepi sétáin hordani szokott, majd a bunkó vékonyabbik végét forgó tárcsán addig húzzák-nyomorítják, míg olyan vékony nem lesz, mint egy ceruza. Ez a cukorszál aztán belép egy forgó-kattogó okos kis gépezetbe, amely hatszögletűre formázza, kihegyezi, elvágja, tovább dobja, egy nagy kerek dobon háromszor körülpenderíti, becsomagolja, dobozba rakja, csak éppen hogy meg nem eszi. Láttam a boszorkánykonyhát, ahol nagy üstökben főzik a rengeteg édes folyadékot, láttam a mártogató műhelyt, láttam, hogyan csinálják az „Éltanulót” és a „Nebulót”.

Mit láttam még a Stühmerben?

Láttam egy hirdetést (ezt csak lelki szemeimmel), amely így szólt:

> **„Középfokú szeminárium két előadás között elvesztett húsz jókarban levő hallgatót. A becsületes megtaláló adja le őket Folinek Gyula oktatónál, aki maholnap már csak egyedül fogja hallgatni saját előadásait.”**

Mit hallottam a Stühmerben?

Azt hallottam, hogy Kutnyák elvtárs újítási felelős maga is szenvedélyes újító. Legutóbbi kisebbfajta újításának lényege a következő. Az ú. n. porcellánműhelyben a díszítéseket pisztolyokból lövöldözik a készítményekre. A pisztoly csövére az anyag időközönként ráragad s akkor egy kefével kell megtisztogatni. Kutnyák elvtárs kitalálta, hogy a kefét rögzíteni kell s ehhez hozzádörgölni a pisztolyt, így a kefe kézbevevésének mozdulatát meg lehet takarítani. Rossz nyelvek beszélik, hogy Kutnyák mester otthon is alkalmazza újítását: a fogkeféjét rögzíti és úgy mossa a fogát, hogy a fogsorát ide-oda dörgöli a rögzített fogkefén. Ezután egy rögzített szappanhoz alaposan odafeni magát, majd egy a földön kifeszített lepedőn addig hengergőzik, míg meg nem szárad.

A megafont is hallottam egész nap. Agitációs anyagot adott le, amit a népnevelők könyökükre támaszkodva, búbánatosan hallgatnak. A megafon időnként „Szív küldi szívnek” műsort is szolgáltat. A falujárók kedvenc nótája: „A faluba nem jár kislány csak kettő.”

Még azt is hallottam, hogy Buzogány Elek normaszakértő nem tudott megbírkózni feladatával. A kiküldött új normaszakértő viszont rendet teremtett ezen a téren is. Azóta, ha a gyárban megkérdik, hogy az új normaszakértő vezeti-e be az egyéni normákat, a felelet ez: „Noná Buzogány.”

Mit szagoltam a Stühmerben?

Kesernyés csokoládészagot, fanyar kakaószagot, édes cukorszagot és úgy déltájban resztelt-krumpli szagot.

Mit éreztem a Stühmerben?

Örömöt, amikor arra gondoltam, hogy demokráciánk gyermekei milyen jóízűen fogyasztják ezt a sok finom édességet. Szívfájdalmat, ha arra gondoltam, hogy én olyan kisgyerek voltam, aki csak az orrát tapasztotta a cukorkaüzlet kirakatához. És most, amikor már negyvenhároméves kisfiú vagyok és amikor itt van előttem a temérdek jóféle, nem ehetem, mert fáj tőle a gyomrom, mert nem is nagyon szeretem az édességet és mert eddig nem is nagyon kínáltak.

Mit ettem a Stühmerben?

Rengeteget. Mert persze mégis csak sor került a kínálásra és úgy vettem észre, hogy az elvtársak büszkék a készítményeikre, ettem tehát mindenből, nehogy megsértsem őket. Csak a kapuban jutott eszembe, hogy a pralinéüzemben nem voltunk. Az első Édességboltban tehát vettem pótlólag tíz deka pralinét és azt is megettem.

Mit nem ettem aznap otthon?

Ebédet és vacsorát. Éppen ezért elhatároztam, hagy legközelebb egy cipőgyárba megyünk. Ha ott meg is kínálnak egy-két kaptafával, az legalább nem édes, nem rontom el vele a gyomrom.

Gádor Béla

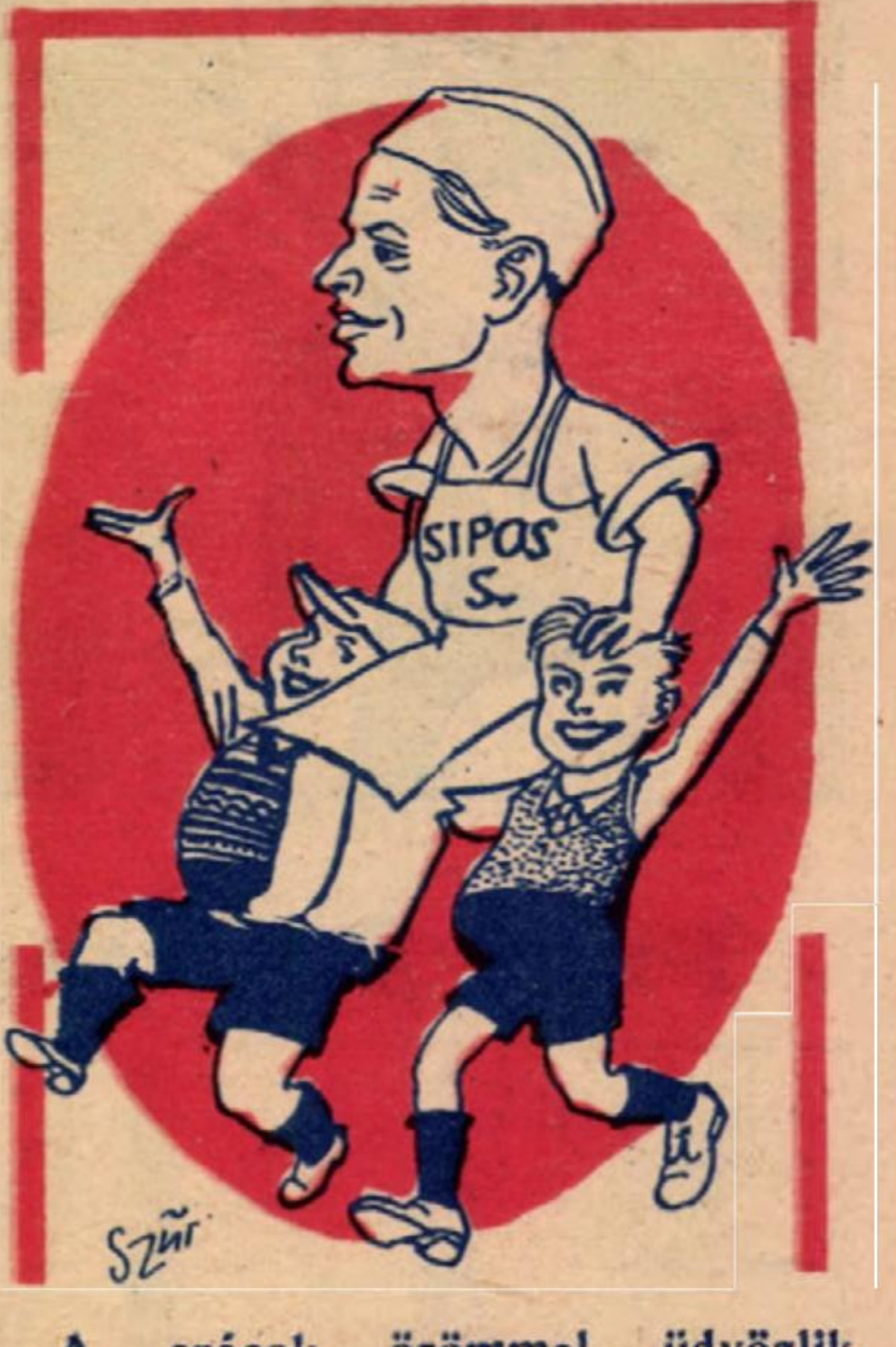

A srácok örömmel üdvözlik Sipos elvtársat abból az alkalomból, hogy ezentúl két gépből fogja ontani számukra a savanyúcukrot.

Miről álmodik a lány a Stühmer-gyárban?

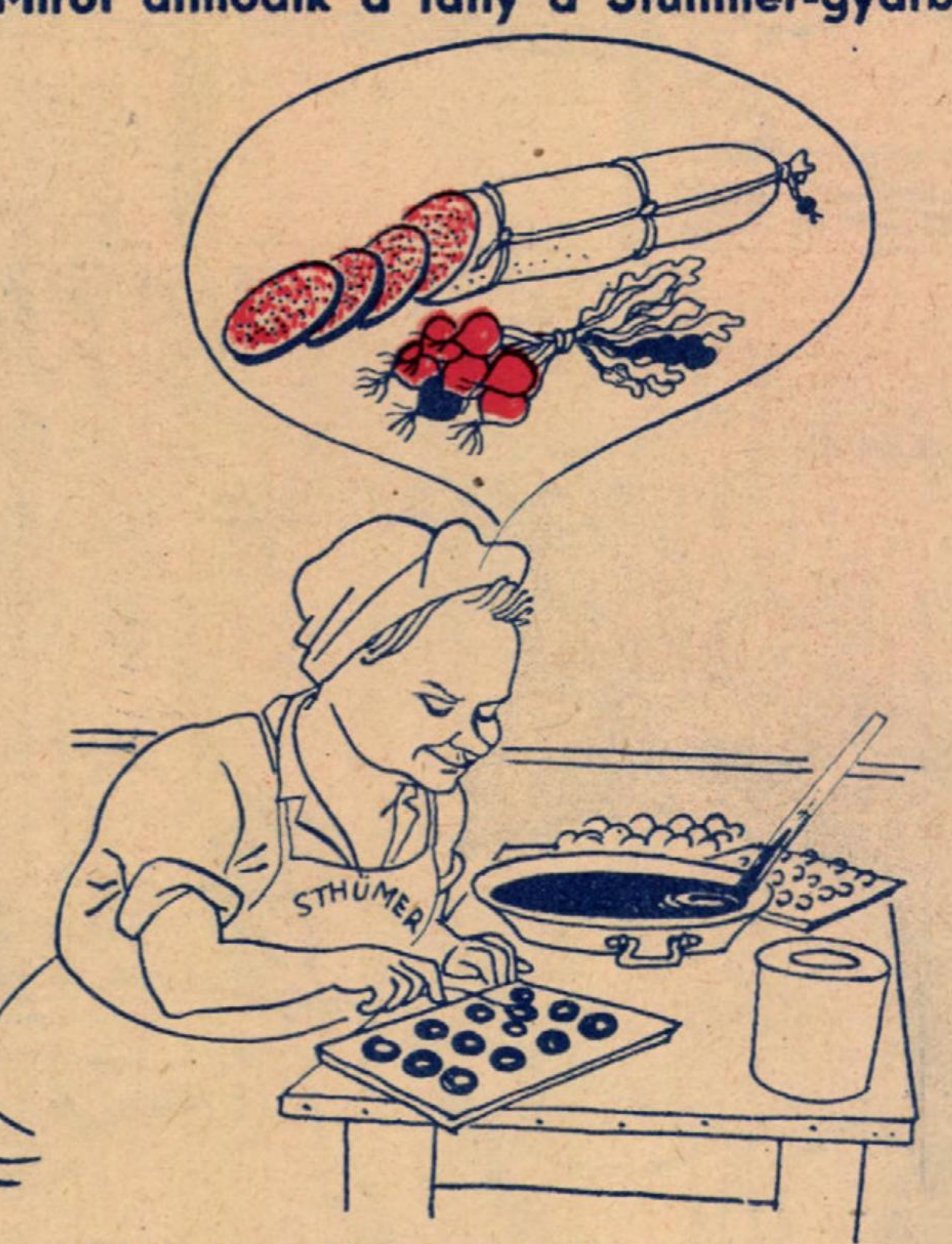

A csokoládémártogató, cukorkakészítő lányok és asszonyok munka közben arról álmodoznak, hogy milyen jó lenne most már egy szalámigyárban dolgozni, ahol hónaposretek-osztály is van.

Jövő héten: LUDAS MATYI a DUNA cipőgyárban